

Hồi 10

Mặt Thiện Tâm Tà

Kim Phi Hùng không hề trách cứ Vương Thái Vân bởi vì chàng cũng đã từng trải qua cảm giác cực kỳ đau khổ này khi song thân chàng bị kẻ thù hãm hại, nên chàng cứ lẳng lặng bước ra bên ngoài đại sảnh, âm thầm trở về khách điểm.

Kim Phi Hùng trở về khách điểm, cố sức tiêu trừ hết mọi tạp niệm để vận công dẫn khí nghỉ ngơi một chút, nhưng lòng chàng không thể nào tĩnh lại được, điều duy nhất làm cho chàng không yên tâm là Kim Ngân Thi, bào muội của chàng.

Chàng nghĩ rằng Kim Ngân Thi nhất định sẽ đến khách điểm tìm chàng, nhưng chàng đợi rất lâu vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu, thế là chàng không thể trầm tĩnh được nữa, vội đứng phắt dậy, đi ra khỏi khách điểm, thả bộ dọc theo bờ sông Tần Hoài.

Nơi bờ sông Tần Hoài này không hề giống như các khu ăn chơi khác, ban ngày ở đây cực kỳ tĩnh lặng, trừ ra mấy lão ngư phủ thả lưới đánh cá bắt tôm, thì rất hiếm thấy những kẻ nhàn du, chỉ sau khi màn đêm phủ xuống, thì ánh đèn trên các hoa thuyền mới lấp lánh sáng rực cả một vùng, tiếng ca hát vang động khắp sông, các quan nhân trong thành, công tử phú gia từ các địa phương gần đó, ngựa xe dập dìu đến đây tìm vui trong đêm, khiến cho quang cảnh cực kỳ náo nhiệt.

Kim Phi Hùng đi dọc theo bờ sông, đưa mắt tìm kiếm hoa thuyền Kỷ La Xuân của Bạch Lãnh Thu.

Lúc ánh mắt chàng quét qua chỗ Văn Đức kiều, chợt thấy một chiếc hoa thuyền có khắc ba chữ vàng “Trường Hưng Hiệu” sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, trong lòng chàng bất giác chấn động.

Thình lình bên tai chàng chợt vang lên một tràng cười cực kỳ quái dị, rồi tiếp đó là một giọng nói khàn khàn cũng dị kỳ không kém:

- Tái gia đây không phải là bọn cường đồ đạo tặc, mà là tăng nhân của Thiên Long tự, xin mời cô nương tạm thời đi theo chúng ta, chỉ cần Thanh Y Tu La giao Mật Đà Thần Châu cho bản tự, chúng ta sẽ thả cô nương ngay tức khắc.

Kim Phi Hùng vội vàng đi tới phía có tiếng nói phát ra. Chỉ thấy dưới rặng dương liễu sát mé sông có ba vị Lạt ma áo đỏ đứng thành hàng chữ nhất cản đường hai nữ

nhân, mà hai nữ nhân này chính là Kim Ngân Thi mà chàng đang tìm kiếm, còn nữ nhân kia là Tô Ngọc Dung, bất giác chàng cau mày khẽ hừ lên một tiếng.

Ba vị lạt ma áo đỏ dường như chưa hề phát hiện ra Kim Phi Hùng, ánh mắt lão nhìn chăm chăm vào Kim Ngân Thi:

- Tái gia không có ý làm khó người đâu, hãy ngoan ngoãn đi theo tái gia, chúng ta sẽ lưu lại truyền tin cho bằng hữu của người là Thanh Y Tu La, thì tất nhiên y sẽ tới ngay.

Kim Ngân Thi tuy bị ba vị lạt ma bức bách, song nét mặt vẫn bình thản, không lộ vẻ sợ hãi, mỉm cười đáp:

- Các người chớ nên đắc ý, hãy báo danh trước đã để cô nương coi thử các người thuộc vào hạng gì trong Thiên Long tự.

Vị lạt ma cầm đầu chợt hừ lên một tiếng, rồi đáp:

- Tái gia là Đường Long Cổ Lạp.

Đoạn lại đưa tay chỉ hai vị lạt ma đứng bên cạnh:

- Hai vị đây là Lang Mộc và Mã Nha, sư đệ của tái gia.

Kim Ngân Thi khẽ nhướn mày cười lạnh:

- Cái hạng như bọn người e rằng còn kém hơn bọn cao thủ đệ tam của Thiên Long tự.

Đường Long Cổ Lạp tức giận:

- Dừng nhiều lời, người có đi hay không ?

Kim Ngân Thi cười vang:

- Các người hãy tự xét mình đi, chứ cái hạng phế vật như các người làm sao có đủ sức mời bản cô nương được ?

Tô Ngọc Dung đột nhiên nói chen vào:

- Nghe nói đã có bốn vị trong số Thiên Long bát đại Tôn giả đã có mặt ở Kim Lăng, sao không thấy lộ diện ?

Đường Long Cổ Lạp nghe vậy chợt biến sắc, không ngờ đối phương là những nữ nhân yếu đuối lại biết rõ tình hình của bản tự như là người đã quen thuộc, nên trong lòng thoáng do dự, trầm giọng bảo nàng:

- Các người là môn hạ của ai, cố sao lại biết được bát đại tôn giả của bản tự ?

Tô Ngọc Dung mỉm cười:

- Dụng tâm của các người thì người ngoài có thể không biết, nhưng làm sao có thể qua mắt chúng ta được, các người tuy nói là truy tìm Mật Đà Thần Châu, nhưng thực tế là đến Trung Nguyên để bành trướng thế lực.

Đường Long Cổ Lạp giận dữ hét lên:

- Nói láo, bản tự đều là người xuất gia, làm gì có ý xưng hùng xưng bá trên giang hồ.

Tô Ngọc Dung cười lạnh:

- Mật Đà Thần Châu đã bị thất lạc từ mười năm trước, tại sao bây giờ các người mới ra tay tìm kiếm ?

Đường Long Cổ Lạp ngạc nhiên:

- Chuyện này ai nói cho người biết ?

Tô Ngọc Dung lạnh lùng cất tiếng:

- Ngưỡng Nhân Ba trưởng giáo của các người đã giấu kín chuyện này hơn mười năm, cho đến khi lão Hàn Không Không đột nhập vào Thiên Long tự trộm bảo vật mới đi tiết lộ câu chuyện này ra. Nhưng mà Ngưỡng Nhân Ba lại cứ ám chỉ Hàn Không Không lấy, để mượn cơ khuấy động võ lâm Trung Nguyên, ta nói thế có đúng không ?

Đường Long Cổ Lạp quát lớn:

- Chỉ là lời nói hồ đồ. Mật Đà Thần Châu rõ ràng là đã rơi vào trong tay Thanh Y Tu La, điều này tuyệt đối không thể nào sai được.

Kim Ngân Thi vội tiếp lời:

- Cho dù Mật Đà Thần Châu đã rơi vào tay Thanh Y Tu La, vậy thì cũng chẳng phải là chuyện hiện tại, Hàn Không Không chưa chắc đã lấy được Mật Đà Thần Châu thật.

Lúc này Kim Phi Hùng đã đi gần tới bờ sông, nghe lời nói của Kim Ngân Thi trong bụng cảm thấy quái dị, tại sao nàng lại gọi chàng là Thanh Y Tu La mà không xưng hô là ca ca.

Lúc này ba vị lạt ma vừa kinh ngạc vừa tức giận. Mã Nha bực tức quát lớn:

- Sư huynh, chớ nên dài dòng với bọn chúng, hãy bắt hai ả này về cho sớm.

Đường Long Cổ Lạp đáp:

- Chúng ta làm như vậy, hai người đối phó với họ, nhưng đừng có đả thương bọn họ.

Kim Ngân Thi và Tô Ngọc Dung thấy Lang Mộc và Mã Nha huy động song chưởng từ từ đi tới gần, nhưng nét mặt hai người vẫn thản nhiên, ngay cả thanh trường kiếm đang đeo trên lưng hai nàng cũng không thềm đụng đến.

Bất ngờ Kim Phi Hùng cao giọng quát lớn:

- Khoan ! Đã có ta đây, các người có việc gì cứ lại đây, Kim mỗ sẵn sàng hầu tiếp các người.

Ba vị lạt ma hết sức kinh ngạc, đột ngột quay người lại, Kim Phi Hùng nhẹ nhàng lướt tới, lên tiếng nói tiếp:

- Tại hạ nói rõ một lần nữa, Mật Đà Thần Châu không hề nằm trong tay tại hạ, nếu như các người nhất định tìm ta thì hãy cùng nhau phân cao thấp ngay tại đây cũng được.

Kim Phi Hùng xuất hiện hết sức đột ngột, khiến cho Đường Long Cổ Lạp kinh ngạc vô cùng, nên ngẩn người một lúc, sau y mới nói:

- Người nói thực đó chứ ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Thanh Y Tu La há lại có thể đối gạt các người sao ?

Đường Long Cổ Lạp nghĩ ngợi một lát đoạn lên tiếng:

- Tái gia không muốn ỷ mạnh hiếp yếu, người nên cùng bọn ta về Bích Vân thiên tự, nói rõ sự tình với Tứ đại tôn giả là kẻ như vô sự.

Kim Phi Hùng ngửa mặt lên trời, cất tiếng cười cuồng ngạo:

- Giải cho cái thứ ỷ mạnh hiếp yếu, ta sẽ thử xem bọn người mạnh ở chỗ nào, còn ta có chỗ nào yếu hơn các người.

Lang Mộc lớn tiếng quát mắng:

- Hay lắm, không tin thì người cứ thử xem.

Nói xong, y lắc mình xông tới, vung tay đánh ra một chưởng.

Một luồng chưởng phong hết sức mạnh mẽ ào ạt ập tới.

Kim Phi Hùng cười lạnh, tả chưởng để bình ổn trước ngực, hữu chưởng đột ngột vọt tới điểm thẳng vào huyết Khúc Trì của đối phương.

Lang Mộc thấy chưởng lực của đối phương có một hấp lực vô cùng mãnh liệt, hút lấy chưởng lực của y, trong lòng kinh hãi, biết rằng võ công của đối phương có ẩn chứa nội công ghê gớm, nên vội vàng thu hồi chưởng thế, rồi cấp tốc lách qua một bên.

Bất ngờ luồng chỉ phong của Kim Phi Hùng vọt tới lạ hơn tia chớp.

Rẹt...

Tay áo bên trái của Lang Mộc đã bị chỉ phong lợi hại làm cho rách ra một đường dài.

Trong Thiên Long tự võ công của Lang Mộc chỉ đứng sau Bát đại tôn giả mà thôi, vừa xuất chiêu đầu tiên đã thất cơ khiến cho y nổi hung tính, tức tốc gầm lên một tiếng, vung chưởng lạ lùng đánh ra, trong nháy mắt đã công kích ra mười chiêu.

Y nổi giận xuất thủ, thần tốc vô song, chưởng pháp vung ra lạnh lẽo, mạnh mẽ kinh hồn.

Kim Phi Hùng bị bức lui ra sau liên tiếp năm sáu bước, trong lòng thâm kinh hãi tự nhủ:

- Võ công của Thiên Long tự quả nhiên không thể coi thường.

Đợi cho Lang Mộc vừa công kích xong mười chưởng, thân hình y đang còn lắc lư nhè nhẹ, chàng liền hít một hơi dài, trở tay đánh ra một chưởng.

Một luồng kinh lực cực kỳ mãnh liệt từ bàn tay chàng âm thầm tràn tới.

Lang Mộc hừ lên một tiếng, xoay tay đánh ra một chưởng chặn đứng luồng chưởng phong của Kim Phi Hùng.

- Âm...

Một tiếng nổ kinh hồn vang lên, đất đá bốc tung khắp trời, cuồng phong cuộn lên mù mịt.

Lang Mộc lão đảo đứng không vững, bất giác lùi ra sau năm bước, gần như muốn té phịch xuống đất.

Kim Phi Hùng ngừng tay không đánh tiếp nữa, cúi đầu dăm chiêu, tựa như đang nghĩ ngợi một điều gì.

Lang Mộc bị chưởng lực của đối phương làm cho chấn động, dường như y đã bị nội thương cực kỳ trầm trọng, toàn thân run lên bần bật, há miệng khạc ra một bùm máu tươi, hai mắt từ từ khép lại.

Đường Long Cổ Lạp thất kinh, vội phóng mình tới lo lắng hỏi:

- Sư đệ có bị sao không ?

Chợt nghe một thanh âm trầm lạnh từ phía sau vang lên:

- Y đã bị “Ban nhược Phật môn thần công” làm cho tạng phủ bị chấn động, chớ nên di động y.

Vù... Vù...

Bốn cái bóng áo đỏ hầu như cùng lúc đáp xuống, hóa ra là bốn vị lạt ma vừa mới xuất hiện nơi bờ sông.

Kim Ngân Thi nghe nhắc đến “Ban nhược thần công” sắc mặt lộ ra vẻ kinh hãi, cúi đầu khẽ liếc Tô Ngọc Dung một cái, đoạn hai người cùng đi về hướng Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng đưa mắt nhìn hai người rồi bảo:

- Muội muội cùng với Tô cô nương có thể chạy đi, mấy lão lạt ma này để ta ứng phó.

Kim Ngân Thi lắc đầu:

- Những kẻ mới đến là Tứ đại tôn giả đó, ca ca hãy cẩn thận.

Bị câu nói khích của Kim Ngân Thi bất giác hào khí của chàng nổi lên, tinh thần chợt phấn chấn, mắt chàng chiếu ra hai luồng nhãn quang sáng rực, nói với hai người:

- Muội muội không đi cũng được, nhưng mà hãy để cho ngu huynh độc chiến với Tứ đại tôn giả để cho bọn họ biết Thanh Y Tu La không phải là hư danh.

Lúc này thương thế của Lang Mộc đã tạm ổn, Tứ đại tôn giả của Thiên Long tự đứng thành hàng chữ nhất.

Vị lạt ma đứng đầu cả bọn thân hình cao lớn, khuôn mặt dữ dằn, trầm giọng lên tiếng:

- Thân thế của tái gia ngươi đã rõ rồi, chúng ta là Thiết Quyền, Thiết Mộc, Ất Mộc, và Thái Ất tôn giả, ngươi muốn đấu với ai trong chúng ta cũng được.

Kim Phi Hùng thấy tình thế lúc này bắt buộc phải ra tay động thủ chứ không còn cách nào khác, thế là chàng lạnh lùng cất tiếng cười ngạo nghễ:

- Tại hạ từ trước đến giờ không có thói lựa chọn đối thủ, tùy ý các hạ muốn ra sao cũng được.

Thiết Quyền tôn giả cười lên ha hả:

- Tốt lắm, vậy thì người hãy ném thử mùi Thiết quyền của tái gia.

Thiết Mộc và hai tôn giả khác vội lui sang một bên.

Thiết Quyền tôn giả vịn hai cánh tay rồi chậm chậm nắm thành quyền để lên trước ngực, đoạn lên tiếng:

- Cẩn thận tiếp chiêu.

Kim Phi Hùng khoát tay ra hiệu cho Kim Ngân Thi và Tô Ngọc Dung tránh sang một bên, rồi lạnh lùng đưa mắt nhìn đối phương:

- Cứ việc xuất chiêu.

Song phương đang cực kỳ căng thẳng, đột nhiên từ trên bờ có tiếng cười ha hả vọng đến rồi một người đầu đội mũ cao, dáng người văn phong nho nhã, đó không ai khác mà chính là Cổ Trường Khanh, minh chủ của Bách Kiếm Minh.

Lão vòng tay khẽ nghiêng đầu về phía Thiết Quyền:

- Các vị phải chăng là Bát đại tôn giả của Thiên Long tự, oai chấn võ lâm thiên hạ ? Lão phu ngưỡng mộ đã lâu, nay mới hân hạnh được hội ngộ.

Thiết Quyền tôn giả ngạc nhiên:

- Mong được thỉnh giáo tôn tính đại danh ?

Cổ Trường Khanh thoáng mỉm cười:

- Tại hạ là Cổ Trường Khanh, cư ngụ tại Phụng Lăng trang.

Thiết Quyền tôn giả chợt ồ lên một tiếng:

- Hóa ra là minh chủ Bách Kiếm Minh Cổ đại hiệp, thất kính, thất kính.

Cổ Trường Khanh cười ha hả:

- Hay tuyệt, không rõ quý tự và Kim đại hiệp tại sao phải động thủ ?

Thiết Quyền tôn giả hậm hực đưa mắt ngó Kim Phi Hùng:

- Hắn đã đoạt lấy Mật Đà Thần Châu của bản phái, bản tự tất nhiên phải thu hồi bảo vật, đồng thời tái gia cũng muốn biết võ công của Tứ đại ma tôn ở Trung Nguyên lợi hại ra sao ?

Cổ Trường Khanh khẽ hừ lên một tiếng, đoạn trầm nghĩ:

“Thiên Long tự vọng tưởng bành trướng thế lực ra Trung Nguyên, ta phải cho các người biết tay võ lâm Trung Nguyên mới hả dạ.”

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, song bề ngoài lão vẫn không hề thay đổi nét mặt, mỉm cười hỏi:

- Chuyện này thì Kim đại hiệp giải thích ra sao ?

Kim Phi Hùng vẫn lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không cần đa ngôn, y muốn biết võ công của Tứ đại ma tôn thì tại hạ sẽ làm cho y được mãn nguyện.

Cổ Trường Khanh cười lên một tràng dài:

- Tứ đại ma tôn quyết đấu với Tứ đại tôn giả, thật là một chuyện lý thú chấn động võ lâm, há lại có thể tùy tiện như vậy ?

Thiết Quyền tôn giả khẽ nháy mắt rồi bực tức nói lớn:

- Hừ, lẽ nào động thủ mà còn phải chọn ngày lành tháng tốt hay sao ?

Cổ Trường Khanh sa sầm nét mặt:

- Tứ đại ma tôn cũng không kém gì Tứ đại tôn giả của các vị, người nào cũng đều có sở đắc võ công riêng biệt. Nếu hôm nay các hạ lấy bốn đấu một, cho dù có thắng cũng chẳng hay ho vinh dự chi, huống chi Kim đại hiệp không thể thay mặt cho ba vị ma tôn kia.

Thiết Quyền tôn giả vội nói tiếp:

- Tôn giá nói không sai, nhưng Tứ đại ma tôn mỗi người hùng bá một phương, bọn họ làm sao có thể về đây đông đủ được.

Cổ Trường Khanh cười lớn:

- Thực chẳng giấu gì các vị, Tứ đại ma tôn không hẹn mà gặp, bọn họ đều đã đến Kim Lăng, nếu như các vị đây không chê Cổ mỗ đa sự, thì ta có thể truyền tin cho họ.

thiếu trang 35-38

- Cô nương thật quá đa tâm, lão hủ chẳng qua là chỉ buột miệng nói đùa mà thôi.

Tô Ngọc Dung tức giận:

- Điều nay quan hệ đến danh tiết của cá nhân mà người dám ăn nói hồ đồ như vậy được sao ?

Cổ Trường Khanh cười hềnh hếch:

- Cô nương nói quả là chí phải, lão hủ về sau sẽ không nói như vậy nữa.

Kim Phi Hùng chột lên tiếng:

- Một câu nói đùa như thế cũng chẳng hại gì. Thôi bỏ qua đi.

Cổ Trường Khanh mỉm cười nói:

- Thôi, các vị lưu lại đây đàm luận, lão hủ xin cáo từ.

Kim Phi Hùng vội bảo:

- Thật là phiền trang chủ.

Cổ Trường Khanh vẫn mỉm cười, chậm chậm đi về phía rặng liễu.

Kim Ngân Thi quay người lại, giọng chẳng mấy vui vẻ:

- Ca ca tại sao lại giao du với cái hạng bằng hữu như vậy ? Miệng cười mà lòng hiểm độc vô cùng, tiểu muội thật căm ghét cái hạng người đó.

Kim Phi Hùng cười đáp:

- Muội muội hiểu lầm rồi, người này là một vị trưởng bối nhân hậu.

Kim Ngân Thi cười lạnh:

- Ca ca thấy lão nhân hậu ở chỗ nào, rõ ràng y là một kẻ nguy quân tử, giả nhân giả nghĩa, không khác chi hạng tiểu nhân.

Kim Phi Hùng nhẹ nhàng tiếng thở dài:

- Thành kiến của hai người quá nặng đó thôi.

Tô Ngọc Dung chột lên tiếng:

- Chàng cho rằng y an bài cho Tứ đại ma tôn quyết đấu với Tứ đại tôn giả là hảo ý chắc ? Ta nói cho huynh biết, lão dùng kế mượn đao giết người đó, bất luận là ai

thắng ai thua đều có lợi cho y, nếu như song phương lưỡng bại câu thương thì như vậy càng hay.

Kim Phi Hùng cười nhạt:

- Có lẽ các người nói đúng, nhưng mà chuyện giữa ta với Thiên Long tự thì giải quyết một lần cho dứt thì càng tốt chứ sao ?

Tô Ngọc Dung không nhin được nữa bèn lên tiếng:

- Huynh không nghe lời lão tặc đó nói sao. Y nói rằng sẽ mời rất nhiều nhân vật tới tham dự đó sao ? Mấy năm nay huynh kết thù kết oán trên chốn giang hồ không sao tả xiết, cho dù huynh có đánh bại các lạt ma Thiên Long tự chẳng nữa, nhân lúc còn mỗi một thì bọn vô lại ở Trung Nguyên sẽ gây sự báo thù. Lúc đó huynh làm sao có thể chống cự được ?

Kim Phi Hùng cười lên một tràng dài:

- Cho dù nói thế nào đi chẳng nữa thì sự tình cũng đã được quyết định rồi, lẽ nào lại thay đổi giữa chừng ?

Kim Ngân Thi buồn rầu lên tiếng:

- Ngọc Dung tỷ tỷ có hảo ý như vậy, ca ca sao không nghe lời tỷ tỷ ?

Kim Phi Hùng bị hai người bức bách như thế, lòng cảm thấy buồn bực hết sức, mặt chợt trở nên lạnh lùng:

- Muội tính đến đây giáo huấn dạy ta nữa ư ?

Kim Ngân Thi vênh mặt đáp:

- Tiểu muội đâu muốn vậy, nhưng sự thực thì đâu có gì khác biệt.

Kim Phi Hùng vội xua tay:

- Thôi được rồi, chúng ta không nói nữa, bây giờ muội muội phải theo ngu huynh trở về khách điếm.

Kim Ngân Thi ngạc nhiên:

- Có chuyện gì vậy ?

Kim Phi Hùng trầm mặt đáp:

- Bởi vì ngu huynh không muốn tiểu muội rời xa ta nữa.

Kim Ngân Thi thoáng xao động, giọng lo lắng hỏi:

- Tiểu muội sống chung với Ngọc Dung tỷ tỷ chẳng lẽ không tốt sao ?

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Không được, ta gây thù chuốc oán trên giang hồ quá nhiều, cho nên không yên tâm để muội muội cách xa ta nữa.

Kim Ngân Thi chột hiểu, nàng cố ý làm vẻ giận hờn:

- Tiểu muội đâu còn bé bỏng gì cơ sao phải đi theo ca ca.

Kim Phi Hùng cương quyết nói:

- Muội cứ nghĩ xem, lúc này bọn lạt ma cứ bức hiếp như thế thì lo ngại của ta tất không phải là điều vô ích.

Kim Ngân Thi lắc đầu:

- Ca ca ! Bộ việc gì tiểu muội cũng phải theo ca ca ư ? Tiểu muội không chịu đâu.

Kim Phi Hùng không biết sao hơn, đành phải xuống nước:

- Cứ coi như muội muội không ở khách điểm được, thì ít nhất cũng phải lưu lại địa chỉ cho ta biết chứ.

Kim Ngân Thi liếc nhìn Tô Ngọc Dung rồi đáp:

- Tiểu muội ngụ tại Từ Vân am cách đây cũng chẳng bao xa.

Kim Phi Hùng nhìn theo hướng tay Kim Ngân Thi rồi đáp:

- Ta biết rồi, trước mắt trong thành Kim Lăng này người thiện kẻ ác lẫn lộn hung hiểm khó lường, chớ nên đi ra ngoài nhiều, để ngu huynh lo xong chuyện này sẽ cùng ta rời khỏi Kim Lăng.

Kim Ngân Thi khẽ gật đầu, quay sang nhìn Tô Ngọc Dung, hai người cùng bí mật mỉm cười.

Kim Phi Hùng không hề để ý tới cử chỉ và vẻ mặt khác lạ của hai vị cô nương này, nên chỉ nói thêm mấy câu rồi lại rảo bước đi vào trong thành.

Khi trở về khách điểm thì trời đã quá trưa, ánh nắng đã dịu, chàng vừa ngẩng lên đã thấy Cốc Chi Dương chấp hai tay sau lưng đi đi lại lại trong sân, thấy chàng y lạnh lùng cất tiếng hỏi:

- Kim huynh dường như bận lắm phải không ?

Kim Phi Hùng cũng lạnh lùng đáp lại:

- Cốc huynh tựa như cũng chẳng nhàn hạ gì ?

Cốc Chi Dương cười lớn:

- Chúng ta cùng thế cả !

Mặt Cốc Chi Dương chợt trở nên giá lạnh:

- Người đến Kim Lăng có mưu đồ chi ?

Kim Phi Hùng lại hỏi:

- Huynh đài có vẻ thích xen vào chuyện riêng của kẻ khác ?

Cốc Chi Dương lại hỏi:

- Hôm qua người đi đâu ?

Kim Phi Hùng trầm nét mặt:

- Ta thích đi đâu thì đi, ai có thể giữ ta được.

Đôi mắt Cốc Chi Dương thoáng lộ hung quang, khế hừ lên một tiếng:

- Kẻ đi theo ta bị sát hại, ta quyết không bỏ qua hung thủ.

Trong lòng Kim Phi Hùng chấn động, chàng nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ lại có chuyện này nữa hay sao ?”

- Kẻ đi theo ta chẳng phải là hạng võ sĩ tầm thường, người có võ công tương đối cao cũng chưa chắc gì đã hạ sát nổi y.

Kim Phi Hùng biết lời đối phương nói có ý ám chỉ mình. Song chàng cũng chẳng buồn giải thích chỉ đưa ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn y, đoạn quay trở về phòng mình mà trong lòng cảm thấy có điều quái dị. Trong thành Kim Lăng này sự việc càng lúc càng trở nên phức tạp, các môn phái âm thầm tranh đấu không rõ vì mục đích gì.

Đồng thời chàng cũng có cảm giác là trong thành Kim Lăng đã có kẻ mạo danh chàng chuyên gây chuyện rắc rối, không biết có mưu đồ hiểm độc gì hay là muốn vu oan giá họa cho mình.

Chính lúc chàng đang trầm tư suy nghĩ, Cốc Chi Dương đột ngột tiến lại gần, thái độ hết sức khác thường, y cất tiếng cười lớn:

- Vừa rồi tại hạ nhất thời nóng nảy, lời nói có chỗ không được lễ độ cho lắm, lẽ nào huynh đài vẫn còn giận ?

Kim Phi Hùng nghiêm mặt đáp:

- Ta đây không phải là người có bụng hẹp hòi như vậy đâu.

Cốc Chi Dương lập tức tắt hẳn nụ cười, y chậm chậm lên tiếng:

- Tiểu đệ thường coi khinh những bọn võ lâm giang hồ, chỉ có Kim huynh là người duy nhất mà tiểu đệ kính phục.

Kim Phi Hùng lắc đầu đáp:

- Huynh dài quá khen ta đó thôi.

Cốc Chi Dương lại lên tiếng:

- Huynh dài chỉ trong một ngày đêm mà đã nhận lời ước đấu với phái Võ Đang và Tứ đại tôn giả của Thiên Long tự, hào khí đó phi thường vô cùng, hiếm ai có thể sánh kịp.

Kim Phi Hùng nhẹ buông tiếng thở dài:

- Những việc này đều là chuyện vụn vặt bất đắc dĩ, thực ra bản thân ta đây còn có chuyện cấp bách, không có tâm mà dương oai lập danh trên chốn giang hồ.

Cốc Chi Dương thoáng xao động, bèn cất tiếng hỏi thăm dò:

- Kim huynh chẳng hay có chuyện gì cấp bách quá vậy ?

Kim Phi Hùng buồn rầu đáp:

- Mối thù song thân bị sát hại, gia môn bị thiêu hủy.

Cốc Chi Dương cực kỳ thất vọng, trầm ngâm một lát rồi lại nói:

- Kẻ thù của Kim huynh từ đâu tới vậy ?

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Lúc đó ta còn quá nhỏ nên ta không biết rõ.

Cốc Chi Dương chợt tỉnh ngộ:

- Huynh dài đến thăm Âm dương thủ Vương Thiên Trạch phải chăng cũng vì chuyện này ?

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Chính phải.

Cốc Chi Dương cười lạnh:

- Tiểu đệ đoán được kẻ cừu thù của huynh dài đang có mặt ở Kim Lăng.

Kim Phi Hùng bỗng phẩn chấn tinh thần:

- Tại sao huynh đài biết rõ như vậy ?

Cốc Chi Dương điềm nhiên đáp:

- Âm dương thủ Vương Thiên Trạch là một người cực kỳ trọng nghĩa, được Kim huynh ký thác, tuy ngoài mặt lão không chịu, nhưng vẫn âm thầm tra xét, khi tìm ra manh mối mới hẹn Kim huynh đến. Nào ngờ lão bị lộ, đối phương đã phát giác ra được, nên mới sát nhân để diệt khẩu.

Kim Phi Hùng vô cùng kinh hãi, chàng cảm thấy lời Cốc Chi Dương nói như chính mình trông thấy, lại nữa nhất cử nhất động của mình đều không qua mắt đối phương, bất giác chàng lên tiếng hỏi y:

- Tại sao người có thể biết được những chuyện này ?

Cốc Chi Dương mỉm cười:

- Để tự bảo vệ thân mình thì có lúc phải dùng đến một chút tâm cơ.

Y ngừng một chút, đoạn nói tiếp:

- Nếu như huynh đài muốn tìm ra manh mối kẻ đã sát hại Vương Thiên Trạch, tiểu đệ có thể tìm ra chút manh mối, nhưng mà...

Cốc Chi Dương chợt im bặt không nói nữa.

Kim Phi Hùng hết sức kinh ngạc:

- Tại sao huynh đài không chịu nói tiếp nữa ?

Cốc Chi Dương cười đáp:

- Không phải tiểu đệ nói khoác, nếu như hai ta cùng liên thủ hợp tác thì bất cứ môn phái nào, cho dù là Võ Đang hay Thiên Long tự chẳng qua cũng chỉ là đồ hư danh mà thôi.

Lúc này tâm hồn Kim Phi Hùng cực kỳ trong sáng, chàng rất ghét những kẻ hay có tâm cơ đa sự, nên cất tiếng cười lớn đáp:

- Huynh đài hiểu lầm ta rồi, ta không hề có ý tranh hùng tranh bá trên chốn giang hồ.

Cốc Chi Dương gật đầu đáp:

- Điểm này thì ta minh bạch, nhưng mà mỗi đại thù thì chẳng thể không báo được.

Đoạn y đứng dậy nói tiếp:

- Tại hạ không có ý nào khác, những lời nói vừa rồi, huynh đài cứ từ từ suy nghĩ, đến lúc nào cần thiết chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Cốc Chi Dương nói xong liền khẽ cúi đầu, rồi bước ra khỏi cửa.

Kim Phi Hùng thấy Cốc Chi Dương đi ra, chàng mới suy nghĩ kỹ, chợt cảm thấy suy luận của y về cái chết của Vương Thiên Trạch cực kỳ có lý, trong lòng không khỏi xao động, thầm nhủ:

“Nếu nói như vậy thì lão tặc sát hại phụ thân mình quả nhiên đã ở Kim Lăng, hơn thế nữa lão còn biết mình tìm kiếm lão để báo thù.”

Đang lúc chàng trầm tư nghĩ ngợi, chợt có một nữ lang bịt mặt ung dung bước vào.

Kim Phi Hùng đứng bật dậy:

- Phải chăng cô nương đến kiếm tại hạ ?

Nữ lang bịt mặt khẽ gật đầu, rồi thuận tay khẽ gạt chiếc màn trúc xuống, Kim Phi Hùng cảm thấy kỳ quái, vội hỏi:

- Cô nương là ai, đến đây tìm ta có chuyện gì ?

Nữ lang bịt mặt chậm chậm gỡ miếng lụa che mặt xuống để lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp song thần sắc cực kỳ ảm đạm, đoạn buồn bã lên tiếng:

- Người chắc không ngờ ta có thể tìm đến đây thăm người sao ?

Kim Phi Hùng lúc này mới nhận ra đó chính là Vương Thái Vân, ái nữ của Vương Thiên Trạch, bất giác chàng gật đầu:

- Quả thực tại hạ chưa từng nghĩ đến.

Đoạn chàng kéo ghế mời Vương Thái Vân ngồi xuống, rồi nói:

- Cô nương đến thật đúng lúc, tại hạ đang có chút chuyện muốn hỏi.

Wương Thái Vân thoáng lộ vẻ ngạc nhiên:

- Người có việc muốn hỏi ta ư ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Chính vậy, mong cô nương nói rõ ý đến tìm ta ?

Vương Thái Vân buồn rầu thở dài:

- Tiểu muội chẳng may gặp đại biến, tâm trí bấn loạn nên đã có lời nói thất lễ với Kim huynh.

Kim Phi Hùng vội vàng cắt lời nàng:

- Chuyện quá khứ không nên nhắc lại làm gì, tại hạ không hề lưu tâm tới tiểu tiết vụn vặt đó.

Vương Thái Vân buồn bã nói:

- Tiên phụ tuy có chút danh phận trong võ lâm, đó là do đồng đạo đề cử chứ gia phụ không hề có ý tranh bá tranh hùng trong giang hồ, nào ngờ đâu vẫn bị người ta ám toán.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- E rằng không phải là nguyên nhân đó.

Vương Thái Vân lại nói:

- Tiên phụ gần đây đã tu tâm dưỡng tánh, không có ý tranh đua với thế nhân, song không ngờ lại gặp họa sát thân. Tiểu muội đã nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy sự tình là do Kim huynh mà ra.

Kim Phi Hùng trầm tư một lát rồi bảo:

- Tại hạ cũng nghĩ như thế, chắc rằng tại vì Vương bá bá đã tìm ra manh mối của kẻ thù tại hạ nên hện tại hạ đến để báo tin, vì thế đã bị địch nhân giết người để diệt khẩu.

Vương Thái Vân khẽ gật đầu, tự nhiên hai hàng lệ âm thầm chảy xuống.

Kim Phi Hùng vội khuyên nàng:

- Cô nương chớ nên đau khổ như vậy, vô luận làm sao chúng ta cũng phải truy tìm cho ra hung thủ.

Vương Thái Vân rầu rĩ:

- Biển người mênh mông, biết tìm ra ở đâu cho được ?

Kim Phi Hùng cất tiếng đáp:

- Cô nương chớ nên thất vọng như thế, kẻ ra tay sát hại lệnh tôn rất có thể cũng là đại thù của tại hạ.

Kim Phi Hùng vốn là người trọng nghĩa, bất giác chàng đã tự nguyện tìm cách phục thù cho Vương Thiên Trạch.

Wương Thái Vân đột ngột hạ giọng nói:

- Gia gia của tiểu muội tuy đã chuẩn bị lui gót khỏi chốn giang hồ nhưng vẫn có rất nhiều chuyện làm cho người không tự chủ được, ví như chuyện các phái cùng nhau bầu ra Bách Kiếm Minh, Võ Đang và Phụng Lăng trang chủ cùng nhau tranh ngôi minh chủ võ lâm, có nhờ người giúp đỡ, lôi kéo các môn phái về phía mình. Bởi vì gia phụ nhận thấy Phụng Lăng trang chủ là người nhân hậu, nên đã lôi kéo không ít các môn phái về phía người này, có lẽ vì vậy mà đã đắc tội với Võ Đang.

Kim Phi Hùng nghĩ ngợi một hồi, đoạn lên tiếng:

- Ta nghĩ Võ Đang không đến nỗi tàn độc như thế, lại nữa lệnh tôn cũng chẳng phải là người tầm thường, cho dù Lăng Hư Tử có ra tay sát thủ cũng không thể giết chết lệnh tôn trong vòng hai ba chiêu ngắn ngủi như vậy.

Wương Thái Vân buồn bã thở dài:

- Tiểu muội cũng đã nghĩ như vậy, nay Kim huynh đã nói thế thì cũng rất có thể là như vậy lắm.

Kim Phi Hùng lại nói:

- Lệnh tôn bị Phụng Lăng trang lôi kéo vào chuyện này, cố nhiên sẽ có đông đúc các môn phái đến tham bái phải không ?

Wương Thái Vân gật đầu:

- Mấy hôm nay lúc nào tư gia của tiểu muội cũng có khách đến thăm, đặc biệt là rất nhiều môn phái ở vùng Giang Nam.

Kim Phi Hùng liền nói:

- Phải rồi, khi các phái đến thăm viếng lệnh tôn tất phải đàm luận những chuyện liên quan đến tiên phụ của ta, rất có thể trong luận đàm đã hé lộ ra điều bí mật nên vội tìm đến ta. Chẳng ngờ âm dương cách trở, ta không có mặt ở khách điểm, mà kẻ sát nhân truy theo tông tích, vào trong khách sảnh sát hại lệnh tôn.

Wương Thái Vân vội tiếp:

- Suy đoán của Kim huynh cực kỳ có lý, tiểu muội đang chuẩn bị đi hỏi các vị tiên bối của các bang phái vùng Giang Nam. Nếu như phát giác ra manh mối thì xin nhờ Kim huynh trợ giúp tiểu muội một tay.

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Cô nương yên tâm, tại hạ lẽ nào lại đang tâm chối từ.

Vương Thái Vân lại nói tiếp:

- Kim huynh ngụ tại khách điểm, thành ra không tiện chút nào. Chi bằng tạm dời về tề xá của tiểu muội thì hay hơn.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Tại hạ phóng túng đã quen, nếu như dọn về quý phủ, e có nhiều điểm bất tiện, hảo ý của cô nương tại hạ xin lãnh tạ.

Vương Thái Vân nhẹ buông tiếng thở dài, vội đứng dậy nói:

- Tề xá ngoài hạng hạ nhân ra thì chỉ có tiểu muội và Ung sư huynh, nếu như Kim huynh từ chối thì...

Kim Phi Hùng chợt cắt ngang lời nàng:

- Cô nương hiểu lầm tại hạ rồi, dấu vết của kẻ thù khắp nơi, nếu như tại hạ dọn về trú ngụ tại quý phủ tất sẽ gây cho quý phủ nhiều điều phiền phức. Vậy thì càng khổ cho cô nương thêm nữa.

Vương Thái Vân cũng không dám nói thêm, chậm rãi bước ra phía ngoài cửa, rồi lên tiếng bảo:

- Nếu lúc nào Kim huynh vô sự hãy ghé ngang tề xá chơi, tiểu muội nghĩ như vậy sẽ chẳng có gì phiền phức cả.

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Nếu như tại hạ rảnh rỗi, nhất định sẽ ghé thăm quý phủ.

Vương Thái Vân cáo từ đi ra, đột nhiên từ phía ngoài có một tráng hán mặc y phục đen, dáng vẻ hùng dũng vội vã đi vào cúi rạp người xuống, trình lên một tấm thiếp hồng, đoạn cung kính nói:

- Tiểu nhân phụng mệnh trang chủ, cung thỉnh Kim đại hiệp đến dự tiệc yến.

Kim Phi Hùng liếc nhìn qua tấm thiếp, rồi hỏi:

- Quý trang chủ có việc chi mà mời ta dự yến ?

Tráng hán ngậy người một lát đoạn cười hề hề:

- Điều này thì tiểu nhân không được rõ lắm.

Kim Phi Hùng thoáng chau mày:

- Đi ngay bây giờ sao ?

Tráng hán khom mình đáp:

- Tiểu nhân đã chuẩn bị ngựa đầy đủ rồi, xin mời công tử khởi hành.

Trong lòng Kim Phi Hùng định tìm người hỏi cho rõ ràng, mà Cổ Trường Khanh thì cực kỳ thích hợp để hỏi, thế là chàng lập tức đáp ứng lời mời của lão, đi theo tráng hán ra khỏi phòng, lên ngựa. Chỉ trong thoáng chốc đã đến được tòa độc viện nằm bên bờ sông.

Cổ Trường Khanh mặt mày hớn hở từ phía trong bước ra, cất tiếng cười ha hả:

- Lão hủ hôm nay có chút thời gian rảnh rồi nên mới hứng chí mời Kim huynh đến cùng uống vài chén rượu.

Kim Phi Hùng cười đáp:

- Trang chủ tìm lầm người rồi, tại hạ từ trước đến giờ không quen dùng rượu.

Cổ Trường Khanh vội kéo tay chàng lôi vào:

- Tửu phòng tri kỷ, cho dù không uống cũng vẫn là tri kỷ.

Hai người cùng đi vào trong phòng khách, phía trong đã bày ra một mâm rượu thịt vô cùng thịnh soạn, Kim Phi Hùng thấy vậy bật cười lên tiếng:

- Xem ra trang chủ chẳng phải là chỉ mời riêng mình tại hạ.

Cổ Trường Khanh cười lớn đáp:

- Chỉ có một mình Kim huynh là khách thôi.

Đoạn lão lớn tiếng gọi:

- Đi mời Khang sư gia đến đây.

Chợt nghe ngoài cửa có tiếng cười lớn vang lên:

- Quý khách giáng lâm, miễn thứ cho kẻ tiểu sinh này đến trễ một chút.

Bức rèm thoáng động, một văn nhân dáng vẻ thư sinh, tuổi trạc trung niên, mặt trắng như ngọc, môi đỏ hồng bước vào.

Cổ Trường Khanh vội lên tiếng giới thiệu với Kim Phi Hùng:

- Vị này được bằng hữu giang hồ đặt cho ngoại hiệu là Ngọc phiến lang quân, tên gọi là Khang Tiệp, đã giúp đỡ bản trang rất nhiều.

Kim Phi Hùng vòng tay đáp nhỏ:

- Tại hạ là Kim Phi Hùng.

Ngọc phiến lang quân chấp tay đáp lễ:

- Đại danh của Thanh Y Tu La, kẻ tiểu sinh này đã ngưỡng mộ từ lâu.

Ba người cùng ngồi xuống vui vẻ nâng chén uống cạn.

Cổ Trường Khanh đặt chén xuống, mỉm cười cất tiếng:

- Ta có chút việc nhỏ không biết Kim đại hiệp có chịu đáp ứng không ?

Kim Phi Hùng chợt động tâm, chàng vội đặt chén rượu xuống đáp:

- Trang chủ cứ nói thẳng ra xem, nếu như không phải là chuyện khó làm, tại hạ có thể đáp ứng.

Cổ Trường Khanh chợt ngưng cười, giọng có vẻ buồn rầu:

- Ta được đồng đạo yêu mến, cất cử làm minh chủ của Bách Kiếm Minh, nhưng tự lượng sức mình chưa đủ, nên trong lòng cảm thấy vạ phần lo lắng.

thiếu trang 62-63

huynh tức là chuyện của Bách Kiếm Minh, chúng ta có thể phái người đi được.

Kim Phi Hùng vẫn một mực lắc đầu:

- Bàn tiệc vui hôm nay không nên đem chuyện công ra bàn luận thì hay hơn.

Cổ Trường Khanh cười lớn:

- Phải, phải lắm. Từ nay trở đi chúng ta không nên bàn chuyện đó nữa.

Ngọc phiến lang quân Khang Tiệp cũng mất hứng, vội nói qua chuyện khác:

- Võ công của Kim huynh là do gia truyền hay là có sư môn nào khác ?

Kim Phi Hùng chợt nghĩ ngợi một lát, rồi đáp:

- Gia truyền cũng có, sư phụ truyền dạy cũng có...

Nói đến đây chàng bỗng im bặt, lòng chàng cảnh giác nên không nói thêm gì nữa.

Cổ Trường Khanh cực kỳ tinh ý, lập tức nói tiếp:

- Có lẽ lệnh tôn cũng là người trong võ lâm, nhưng không rõ lệnh sư là vị tiền bối võ lâm nào ?

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Tại hạ có ẩn tình không tiện tiết lộ, sau này tại hạ sẽ giải thích cho nhị vị nếu như có dịp.

Cổ Trường Khanh cười hà hà:

- Nếu đã không tiện thì không nói cũng không sao.

Lão bưng chén rượu nhấp một ngụm, rồi từ từ lên tiếng:

- Hai ta gặp nhau như cố tri, sau này nên đổi cách xưng hô, không biết ý Kim đại hiệp thế nào ?

Kim Phi Hùng nói ngay:

- Trang chủ cứ phân phó, tại hạ nguyện nghe theo lời trang chủ.

Cổ Trường Khanh thích chí mỉm cười đáp:

- Chúng ta cứ gọi nhau là huynh đệ cho tiện và thân mật, niên kỷ của ta lớn hơn nên gọi người là hiền đệ được chứ ?

Kim Phi Hùng lớn tiếng cười đáp:

- Tứ hải giai huynh đệ, tiểu đệ xin toàn mệnh trang chủ.

Tính khí chàng hào sảng, không hề câu nệ tiểu tiết chẳng hề lưu tâm xem Cổ Trường Khanh có thật tình kết giao với mình không, nên khi vừa nghe lão nói chàng liền lập tức vui vẻ đáp ứng.

Cổ Trường Khanh cũng thập phần cao hứng, lão nâng chén rượu uống cạn, rồi chọt reo lên:

- Hay quá, hay quá. Ngu huynh đây lại có thêm một vị hiền đệ, Bách Kiếm Minh sẽ có thêm người.

Đoạn lão mỉm cười nói tiếp:

- Cửu Thiên thần ma và Thực Nhân ma tôn đều được ngu huynh thông báo về cuộc ước đấu dưới chân núi Chung Sơn, khi đến kỳ hạn bọn họ sẽ tới.

Kim Phi Hùng cười đáp:

- Tiểu đệ tuy được liệt vào hàng Tứ đại ma tôn, song chỉ là lời đồn đại hết sức hồ đồ trên giang hồ mà thôi, chứ tiểu đệ chẳng có độc ác chi với bọn họ ?

Cổ Trường Khanh lên tiếng:

- Hiền đệ có cần gặp mặt bọn họ không ?

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Không cần đâu, nếu gặp mặt e rằng có chuyện rắc rối xảy ra, gây thêm những việc phiền phức không đáng có.

Cổ Trường Khanh gật đầu:

- Vậy thì đợi đến kỳ hạn sẽ gặp mặt bọn họ.

Kim Phi Hùng chợt nhớ đến chuyện Vương Thiên Trạch bị sát hại, chàng bèn cất tiếng hỏi:

- Thái cực môn Vương Thiên Trạch bị người ta giết chết, trang chủ có biết không ?

Cổ Trường Khanh buồn bã thở dài:

- Âm dương thủ Vương Thiên Trạch là một người quân tử trong võ lâm Trung Nguyên, không biết đã đắc tội với ai mà bị chết thê thảm như vậy.

Kim Phi Hùng đang định nói ra sự hoài nghi của mình, nghĩ ngợi một hồi chàng cảm thấy không tiện, nên im lặng không nói nữa.

Cổ Trường Khanh lại buông tiếng thở dài:

- Vương Thiên Trạch là bằng hữu lâu năm của ngu huynh, lão đã giúp ngu huynh rất nhiều. Nếu mà Cổ mỗ đây còn sống ngày nào, thề rằng sẽ báo thù cho Vương Thiên Trạch.

Mắt Cổ Trường Khanh ngấn ứ, hiển nhiên là lão đang cực kỳ xúc động.

Kim Phi Hùng thấy vậy cho rằng lão là người có cảm tình, bất giác lòng chàng nảy sinh mối thiện cảm.

Cổ Trường Khanh hai mắt ngấn lệ, giọng buồn rầu:

- Vương lão huynh có ý muốn bế môn tạ khách, không có ý nhúng tay vào chuyện giang hồ, nhưng do ngu huynh khẩn cầu, Vương lão huynh mới tái xuất giang hồ. Nào ngờ, khiến cho lão bằng hữu phải mất mạng, thật khiến ta phải sầu khổ biết bao.

Kim Phi Hùng vội lên tiếng khuyên giải:

- Trang chủ bất tất phải khổ tâm như thế, người chết không thể sống lại, tiếc thương cũng vô ích. Chúng ta phải tìm cách báo thù mà thôi.

Cổ Trường Khanh lúc này mới hết vẻ bi thương buồn bã, buông tiếng thở dài:

- Võ lâm Trung Nguyên cách đây ba mươi năm đã bị Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo tàn sát một số lớn, đến mấy năm sau các môn phái mới bắt đầu hưng khởi, mà không quá ba mươi hệ phái, thanh thế mỗi ngày một lớn, cứ theo ý của ngu huynh thì Âm dương thủ Vương Thiên Trạch có quen các môn phái mới hưng khởi.

Kim Phi Hùng tuy hành hiệp trên giang hồ đã mấy năm, nhưng do đơn thân độc mã, nên kiến thức của chàng rất nông cạn, chỉ biết được mấy môn phái có danh tiếng lâu đời trên giang hồ, vừa nghe Cổ Trường Khanh nói, chàng cảm thấy hứng thú vội nói xen vào:

- Trang chủ nói có những môn phái vừa mới chấn hưng là những môn phái nào ?

- Cứ như ngu huynh biết thì hiện nay có Tứ Hải long quân ở Tần Hoàng đảo, Kiến bảo ở Động Đình Hồ, Dương môn ở Vân Sơn, Thiên Độc môn ở Lĩnh Nam, còn vùng Tây Bắc thì có Kim Thương môn. Trong số các môn phái này có phái chuyên về ám khí, có môn phái chuyên về kiếm pháp, cũng có kẻ chuyên dùng độc...

Kim Phi Hùng chợt hỏi:

- Bọn họ có gia nhập Bách Kiếm Minh không ?

Cổ Trường Khanh lắc đầu:

- Ngu huynh đã gửi thiệp mời, nhưng bọn họ chưa phái người tới.

Kim Phi Hùng đáp:

- Như vậy thì có thể nói rằng bọn họ đều lo giữ lấy thân, chớ không hề đem sở học và tuyệt kỹ để tạo phúc cho đồng đạo võ lâm.

Cổ Trường Khanh cất tiếng than:

- Chưa chắc là như vậy, có lẽ là uy vọng của ngu huynh không đáng cho người ta khâm phục ?

Kim Phi Hùng cười lớn:

- Nếu cho là uy vọng của trang chủ không đáng cho họ nể phục, thì bọn họ cũng tự xuất thân, dùng tuyệt học bản môn của mình để tranh ngôi minh chủ, chứ tại sao lại phải ở nơi vùng xa xôi đó mà không lưu tâm gì đến võ lâm.

Cổ Trường Khanh lắc đầu:

- Chúng ta hơi cho câu chuyện đi lạc đề rồi đó, thôi hãy uống rượu trước đã.

Kim Phi Hùng vội đứng dậy:

- Tiểu đệ đã quá no say rồi, không thể uống thêm được nữa, xin cáo từ !

Cổ Trường Khanh vội giữ chàng lại:

- Ngu huynh còn có nhiều sự tình phải hỏi ý với hiền đệ, tại sao lại bỏ đi sớm như vậy ?

Kim Phi Hùng lắc đầu cười đáp:

- Tiểu đệ kiến thức nông cạn, nhãn quang hẹp hòi, đại huynh có hỏi tiểu đệ thì cũng như vô ích.

Cổ Trường Khanh cười lớn:

- Hiền đệ chỉ ăn nói hồ đồ, nếu như luận về võ công tất đệ sẽ cao minh hơn ngu huynh rất nhiều.

Kim Phi Hùng không biết nói sao, đành phải miễn cưỡng ngồi xuống. Cổ Trường Khanh sai người dọn bàn tiệc đi, sau đó cho người bưng lên một bình trà thơm bốc khói nghi ngút.

Chính ngay lúc đó có một tráng hán áo xanh hấp tấp chạy vào, ghé xuống nói nhỏ vào tai Cổ Trường Khanh mấy câu, làm cho khuôn mặt lão đột ngột biến sắc.

- Lại có chuyện đó nữa hay sao ?

Kim Phi Hùng lúc này đã ngà ngà say, vội cất tiếng hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra vậy ?

Cổ Trường Khanh cất tiếng than:

- Nghe nói Võ Đang đã phái người đến thương lượng với Thiên Long tự, xem ra bọn họ đang liên thủ để đối phó với hiền đệ.

Kim Phi Hùng bật cười lớn tiếng đáp:

- Điều đó chẳng có chi là lạ lùng, chẳng cần quan tâm làm gì cho mệt.

Cổ Trường Khanh nhăn mặt:

- Đây chẳng phải là chuyện nhỏ đâu, Võ Đang đã cả gan dùng đến hạ sách, ngu huynh phải cảnh cáo bọn chúng. Nếu như bọn chúng không nghe, thì ta sẽ triệu tập quần hùng võ lâm khiển trách.

Kim Phi Hùng vội lên tiếng ngăn lại:

- Có sao trang chủ phải chịu khổ như vậy, trang chủ không nên vì việc của tiểu đệ mà làm mất hòa khí giữa đồng đạo võ lâm với nhau.

Cổ Trường Khanh cười lạnh:

- Võ Đang là danh môn chính phái, không tự giáo huấn môn hạ, để cho bọn họ đi với bọn hạ lưu, điều đó đã sai lầm rồi. Nay lại vì tư thù đi nhờ ngoại nhân giúp sức thì Cổ mỗ đây không thể nào chấp nhận được.

Kim Phi Hùng vốn là người rất dễ bị xúc động, từ lúc hành tẩu trên giang hồ đến nay, rất hiếm người đồng tình với chàng. Nay nghe lời Cổ Trường Khanh chỉ trích phái Võ Đang khiến chàng hết sức cảm động.

Cổ Trường Khanh liếc nhìn thấy nét mặt chàng hơi đổi sắc, biết lời nói của mình đã có tác dụng, bèn nói với Kim Phi Hùng, giọng chân thành giả tạo để trấn an:

- Hiền đệ cứ yên tâm, nếu như Võ Đang quả thật đã cấu kết với bọn lạt ma của Thiên Long tự liên thủ đối phó với hiền đệ, thì người cũng không cô đơn đâu, phía sau đã có ngu huynh tiếp trợ.

Ngọc phiến lang quân thừa dịp nói chen vào:

- Phải đó, Kim đại hiệp và trang chủ đã kết giao, một khi xảy ra cố sự, Phụng Lăng trang sẽ không thể ngồi yên được.

Kim Phi Hùng chợt thở dài:

- Nghĩa khí của nhị vị làm cho tiểu đệ cảm kích vô cùng, nhưng tiểu đệ không có mong muốn Phụng Lăng trang bị lôi kéo vào chuyện phiền phức này.

Cổ Trường Khanh đột ngột đứng dậy, vỗ nhẹ vào vai chàng:

- Phàm là người trong võ lâm khi đã lưu lạc trên giang hồ thì khó tránh khỏi chuyện này nọ. Ngu huynh lại chẳng phải là khiếm nhược, cho dù hiền đệ không nói thì Phụng Lăng trang cũng phải tận tâm tiếp trợ.

Kim Phi Hùng thấy thái độ của lão cực kỳ cương quyết, biết có từ chối cũng vô ích, nên cũng chẳng tỏ thái độ của mình, chàng bèn vòng tay nói:

- Thời khắc đã không còn sớm nữa, tiểu đệ xin được cáo từ.

Cổ Trường Khanh thấy sắc trời không còn sớm nữa, chẳng còn cách nào lưu khách lâu thêm, bèn sai người chuẩn bị ngựa, Kim Phi Hùng vội ngăn lại:

- Không cần đâu, tại hạ còn phải đi một vài chỗ nữa, có ngựa chỉ thêm vướng bận mà thôi.

Khi chàng bước ra khỏi khách sảnh đi theo phía bờ sông, ngang qua Văn Đức kiều, trông thấy một vị công tử mình vận áo gấm đứng sừng sững ở đó, hóa ra chính là Cốc Chi Dương, người ở gần phòng với chàng trong khách điếm.

Cốc Chi Dương tựa như đang đợi chàng, thấy chàng bước tới liền khẽ cất tiếng gọi:

- Kim huynh, lại đây một chút.

Kim Phi Hùng hơi nhú mào, song vẫn đi về phía y. Cốc Chi Dương ngược nhìn Kim Phi Hùng, rồi lạnh lùng cất tiếng cười:

- Kim huynh giao tình với Cổ Trường Khanh tựa như thân mật lắm thì phải ?

Kim Phi Hùng thoáng giật mình vội đáp:

- Người này nhân hậu lắm mà.

Cốc Chi Dương lớn tiếng cười:

- Cái này là do Kim huynh thấy vậy hay là nghe người ta nói lại ?

Kim Phi Hùng nghiêm nét mặt:

- Đương nhiên là theo nhận xét của riêng ta chứ.

Cốc Chi Dương cười nói:

- Kim huynh có biết câu chuyện thời tam quốc về Lã Bố và Đổng Trác không ?

Kim Phi Hùng trầm nét mặt:

- Người đem ta để so sánh với Lã Bố à ?

Cốc Chi Dương lắc đầu:

- Tại hạ chỉ lấy câu chuyện đó để cho Kim huynh thức tỉnh, há lại dám so Kim huynh với Lã Bố ?

Kim Phi Hùng bật thở dài:

- Ta kết giao với lão là để hỏi thăm một việc chứ không hề có ý nào khác.

Cốc Chi Dương nói:

- Lão này ngoài mặt trung tín, nhưng bên trong giảo hoạt vô cùng, không phải là hạng đáng kết giao. Nhưng mà lão cũng có chút tâm ý, nếu như Kim huynh có muốn mưu đồ việc gì thì cũng có thể tạm thời hợp tác với lão.

Mặt Kim Phi Hùng thoáng lộ vẻ không vui:

- Huynh dài chỉ muốn nói với ta chuyện đó thôi ư ?

Cốc Chi Dương cười cười đáp:

- Ta chỉ lên tiếng thức tỉnh Kim huynh một chút chứ không hề có ác ý.

Đoạn y bỗng đổi sang chuyện khác:

- Kim huynh đã ở trong Bích Vân thiền tự mấy ngày ?

Trong lòng Kim Phi Hùng thoáng cảm thấy kỳ dị, vội hỏi:

- Tại sao Cốc huynh lại biết được chuyện này ?

Cốc Chi Dương mỉm cười ngụ ý:

- Tại hạ bất quá chỉ là hỏi cho vui mà thôi.

Kim Phi Hùng lên tiếng:

- Chẳng qua là vì ta bị nội thương trầm trọng, nên phải kiếm một nơi tĩnh lặng để dưỡng thương.

Cốc Chi Dương kinh ngạc:

- Quả thật là có chuyện này hay sao ?

Kim Phi Hùng gật đầu.

Cốc Chi Dương đột ngột hỏi:

- Huynh dài có biết mấy ngày gần đây Võ Đang có động tĩnh gì chẳng ?

Kim Phi Hùng ngạc nhiên:

- Cốc huynh cũng biết chuyện phái Võ Đang liên thủ với lạt ma Thiên Long tự ?

Cốc Chi Dương cũng gật mình hỏi:

- Phải chăng Cổ Trường Khanh đã thông báo cho Kim huynh chuyện này ?

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Dù sao chẳng nữa thì đó cũng là hảo ý của lão.

Cốc Chi Dương vội lên tiếng:

- Trong những chuyện này không có ác tâm, lão tạm thời lại có thành ý với Kim huynh nữa, bởi vì lão còn cần đến Kim huynh rất nhiều. Nhưng đến khi thành công, lúc đó thì không nói trước được.

Kim Phi Hùng mỉm cười:

- Ta đã không có dã tâm tranh hùng xưng bá trên giang hồ, cũng chẳng hề có tâm cướp đoạt bảo vật, bất quá chỉ là mượn tạm danh của lão để truy tầm dấu vết của kẻ thù mà thôi.

Nét mặt Cốc Chi Dương thoáng lộ vẻ bí mật, lắc đầu đáp:

- Kim huynh bắt tất phải giấu diếm làm chi, nếu như Kim huynh không có mưu đồ gì, thì đó chỉ là lời nói dối mà thôi. Hơn nữa chức minh chủ của Bách Kiếm Minh đã về tay Cổ Trường Khanh rồi, nên cũng không cần lưu lại Kim Lăng làm chi. Nếu như các vị hợp tác lúc này thì người ngoài chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ biết.

Kim Phi Hùng thoáng lộ vẻ không vui:

- Lời ta nói đều là sự thật, nếu như huynh đài không tin thì ta cũng chẳng biết sao hơn.

Cốc Chi Dương mấy ngày gần đây âm thầm quan sát Kim Phi Hùng, thấy tính tình của chàng thật thà thẳng thắn, biết chàng không hề nói dối, không khỏi cảm thấy kỳ dị, thầm nghĩ:

“Y đã không biết chuyện này, ta cũng chẳng cần phải nói toạc ra làm gì.”

Kim Phi Hùng thấy nét mặt y âm trầm bất định, lòng thầm nghĩ:

“Y là người của Thái Dương cốc, tất nhiên là vì các phái võ lâm của Trung Nguyên liên minh đối phó với y, khiến cho y không tranh hùng trên chốn võ lâm Trung Nguyên, cho nên mới kết thân với ta để âm thầm tiêu diệt lực lượng của Bách Kiếm Minh, đâu biết rằng ta cũng là người của Thái Dương cốc.”

Chàng bèn nói với y:

- Võ lâm Trung Nguyên không hề bãi võ công khác với mình, nhưng cũng không để cho các tà môn ngoại đạo đến Trung Nguyên gây náo loạn.

Cốc Chi Dương cười lạnh:

- Kim huynh nói là tà môn ngoại đạo, phải chăng là muốn ám chỉ Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo ? Nói thực ra nếu như họ thực sự muốn gây náo loạn Trung Nguyên, ngay cả Bách Kiếm Minh chẳng thể làm gì được họ cả.

Khuôn mặt Kim Phi Hùng giá lạnh:

- Điều đó thì chưa chắc đâu.

Cốc Chi Dương cười lớn tiếng:

- Kim huynh thấy vậy vị tất đã chính tại hạ có thể đoán chắc rằng người của hai phái không hề có ý tranh ngôi bá chủ võ lâm của Trung thổ.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Trận lưu huyết ba chục năm về trước còn đó. Cốc huynh nếu không phải là người của hai phái, hà tất phải khổ tâm nói che giấu cho họ như vậy.

Cốc Chi Dương mỉm cười:

- Chuyện cũ bất tất phải nhắc đến làm chi, còn như chuyện này, họ không có ý đến đây xưng bá, ta tuy không phải là người của hai phái, nhưng rất hiểu chuyện này.

Kim Phi Hùng lúc này biết rõ Cốc Chi Dương chính là người của Thái Dương cốc, nhưng vẫn cố làm ra bộ không hiểu:

- Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo lần này xâm nhập Trung Nguyên không có ý tranh bá chủ võ lâm, vậy thì để làm cái gì ?

Cốc Chi Dương lớn tiếng cười đáp:

- Giang Nam phong cảnh mê người, họ muốn đến đây du ngoạn một chuyến, đây là lẽ thường tình. Nếu như người các phái không chịu dung hợp, thì chẳng có gì đáng nói nữa.

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Mong được như lời Cốc huynh nói, thì có thể tránh được tai kiếp cho võ lâm thiên hạ.

Cốc Chi Dương cười bảo:

- Giả như người khác nói như vậy thì tại hạ chẳng ngạc nhiên, nhưng Kim huynh nói như thế thì khiến cho tại hạ có chỗ khó hiểu.

Kim Phi Hùng hết sức kinh ngạc:

- Lễ nào ta lại nói sai hay sao ?

Cốc Chi Dương lạnh lùng đáp:

- Theo như ta biết thì Kim huynh không phải là người của bất cứ môn phái nào của Trung Nguyên, hơn nữa tất cả các môn phái của Trung Nguyên đều không có hảo ý với huynh đài, nhưng nghe lời nói tựa như huynh đài đã là người của Bách Kiếm Minh.

Kim Phi Hùng ngây người một lát rồi mới đáp:

- Ta tuy không phải là người của Bách Kiếm Minh, song cũng không muốn có một trận tranh phong lưu huyết tại nơi cố đô cổ kính này.

Cốc Chi Dương cười lớn:

- Kim huynh tuy có hảo ý như vậy, nhưng e rằng đến lúc đó cũng sẽ không tự chủ được.

Bổng y nghiêm nét mặt:

- Phái Võ Đang và cả Thiên Long tự cũng không đáng sợ, còn đối với Trường Xuân đảo thì Kim huynh phải lưu tâm đề phòng họ.

Kim Phi Hùng cười lạt:

- Ta với họ không oán không thù, có sao ta phải sợ chứ ?

Cốc Chi Dương mỉm cười ra vẻ cực kỳ bí mật:

- Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo có mối thù truyền kiếp, bất cứ kẻ nào mang trong mình tuyệt kỹ võ công của hai phái đều không phải là ngoại lệ. Kim huynh là người thông minh nên không cần ta phải nói thêm cũng hiểu.

Y ngừng lại một chút, rồi cất giọng nói tiếp:

- Kim huynh đã bị kẻ thù vây quanh tứ bề, chỉ có tiểu đệ là người duy nhất có thể liên thủ với Kim huynh mà thôi, ngay cả vị mà Kim huynh gọi là muội muội cũng không đáng tin cậy đâu.

Kim Phi Hùng có vẻ cực kỳ không vui:

- Cốc huynh nói như thế thật là khó hiểu, kẻ khác thì ta không dám nói, nhưng chẳng lẽ ngay cả muội muội ta cũng giống như ngoại nhân hay sao ?

Cốc Chi Dương cười lớn:

- Lời nói của ta có lẽ không hợp tình người, nhưng huynh muội đã thất tán từ thuở ấu thơ, vạn nhất nàng không phải...

Nói đến đây Cốc Chi Dương chợt im bặt.

Kim Phi Hùng cũng giật mình, trong bụng thầm nghĩ:

“Đúng rồi, huynh muội ta thất lạc từ nhỏ, vạn nhất có người giả mạo...”

Song chàng vội âm thầm lắc đầu, lòng tự nhủ:

“Chuyện này không thể có được, bởi lẽ nếu ai có ý giả mạo thì tướng mạo cũng không thể giống hệt như thế được.”

Cốc Chi Dương thấy chàng trầm ngâm không đáp, lại nghiêm giọng bảo:

- Ta và Kim huynh vẫn là người lân cận, nếu như có chuyện gì cần đến ta, ta sẽ chẳng bao giờ chối từ. Nói thật ra, chúng ta đều là người một nhà cả.

Không đợi cho Kim Phi Hùng kịp đáp, y đã phóng mình biến đi mất dạng.

Kim Phi Hùng biết y đã hoài nghi mình được chân truyền của Thái Dương cốc, bất giác trong lòng nghĩ ngợi mông lung, chàng cảm thấy việc này cực kỳ trọng đại, không thể khinh thường, nếu không sẽ dễ bị người ta hiểu lầm, không chỉ bị các phái ở Trung Nguyên coi như kẻ thù mà người của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo cũng không dễ yên cho chàng. Đến lúc đó thì không cách nào đối phó nổi, cho dù có ba đầu sáu tay cũng đành thúc thủ.

Kim Phi Hùng đang chìm trong suy nghĩ, thì thấy một nữ lang bịt mặt, vận y phục đen chạy về phía chàng, khẽ hạ giọng nói:

- Kim huynh, tiểu muội thấy có chuyện kỳ quái, không biết có nên nói ra lúc này hay không ?

Kim Phi Hùng nhận ra đó là Vương Thái Vân, liền đáp:

- Cô nương có chuyện gì cứ nói thẳng với tại hạ, đừng ngại.

Wương Thái Vân khẽ buông tiếng thở dài:

- Tiểu muội trước đây cứ nghi ngờ Kim huynh là người sát hại gia phụ, bây giờ mới biết mình hiểu lầm.

Kim Phi Hùng thở dài nhẹ nhõm:

- Âu đây cũng là chuyện thường tình, tại hạ không hề trách cô nương đa nghi đâu, nhưng tại sao bây giờ cô nương mới minh bạch ?

Vương Thái Vân đáp:

- Vừa rồi tiểu muội thấy một người vận y phục xanh, tướng mạo cực kỳ giống Kim huynh, nên tiểu muội cứ đinh ninh là Kim huynh, đến lúc quay người lại thì chợt thấy huynh ở đây.

Kim Phi Hùng giật nảy mình:

- Kẻ đó đi đâu rồi ?

Vương Thái Vân đáp:

- Tiểu muội âm thầm đi theo thấy người đó biến vào trong một du thuyền màu đỏ hồng.

Kim Phi Hùng thoáng chấn động, vội hỏi:

- Phải chăng trên thuyền có khắc chữ vàng Trường Hưng Hiệu ?

Vương Thái Vân gật đầu:

- Không sai. Chiếc du thuyền đó đậu sát vào thuyền Kỷ La Xuân của Bạch Lãnh Thu.

Kim Phi Hùng không nói thêm nữa, kéo tay Vương Thái Vân hấp tấp nói:

- Chúng ta đi ngay, để ta nhìn xem đó là ai mà dám cả gan như thế.

Vương Thái Vân không tài nào phóng nhanh theo kịp chàng. Nàng tuy được Âm dương thủ Vương Thiên Trạch chân truyền võ công, nhưng so với Kim Phi Hùng thì còn kém xa.

Kim Phi Hùng biết võ công của nàng kém hơn mình, nên âm thầm vận sức vào cánh tay kéo nàng bay bổng lên.

Từ bờ sông đến Văn Đức kiều khoảng cách bất quá chỉ chừng hai dặm, nên chỉ trong chớp mắt hai người đã đến nơi.

Quả nhiên thấy có một du thuyền màu đỏ khắc ba chữ vàng Trường Hưng Hiệu đậu sát bên thuyền Kỷ La Xuân.

Kim Phi Hùng đột nhiên dừng bước:

- Chúng ta làm sao mà lên thuyền được ?

Vương Thái Vân thoáng suy nghĩ rồi đáp:

- Nếu như là các du thuyền bình thường thì không thể tự tiện xông lên được, nhưng đối với các du thuyền dùng làm hoa thuyền trên sông Tần Hoài thì khác.

Kim Phi Hùng trầm ngâm một lát, rồi bảo:

- Hay là cô nương đứng trên bờ đợi tại hạ.

Vương Thái Vân gật đầu:

- Như vậy cũng được, chàng có thể giả mạo làm du khách ung dung bước lên thuyền chẳng hề gì.

Kim Phi Hùng định bước lên trên thuyền, đột nhiên có một cô gái áo trắng từ trong thuyền Kỷ La Xuân bay vọt ra:

- Ca ca đi tìm tiểu muội phải không ?

Kim Phi Hùng hơi cảm thấy ngạc nhiên:

- Tại sao muội muội lại đến đây ?

Hóa ra người gọi Kim Phi Hùng chính là Kim Ngân Thi.

Lúc này nàng đã thay y phục nữ nhân, nếu thoáng nhìn nàng giống Bạch Lãnh Thu như đúc.

Vương Thái Vân đứng cách Văn Đức kiều không xa, vội vàng bước tới cúi mình cất tiếng chào:

- Xin chào Kim cô nương, nếu như tiểu muội không gặp cô nương trước, thật dễ lầm nhận đây chính là Bạch cô nương đó.

Kim Ngân Thi cười đáp:

- Cô nương quá khen đó thôi, ta làm sao sánh kịp với Bạch cô nương !

Vương Thái Vân biết mình lỡ lời, đành mỉm cười, không dám thốt lên lời nào nữa.

Kim Phi Hùng chỉ vào du thuyền Trường Hưng Hiệu, rồi nói với Kim Ngân Thi:

- Muội muội có biết ai đang ở trên du thuyền này không ?

Kim Ngân Thi khẽ hừ lên một tiếng:

- Tiểu muội làm sao biết được.

Kim Phi Hùng cho rằng nàng hiểu lầm ý mình, vội nói:

- Muội muội chớ hiểu lầm, bởi vì Vương cô nương đã thấy một người giả mạo ta đi vào trong thuyền, cho nên mới đến đây xem hư thật ra sao.

Kim Ngân Thi liếc xéo Vương Thái Vân, vội đáp:

- Ca ca, việc của chúng ta còn chưa làm xong, có sao ca ca còn đa tâm đi lo chuyện người khác ?

Kim Phi Hùng nói:

- Không được. Người này tâm địa khó lường, vì ta đã gặp quá nhiều phiền phức, nên không tìm y không được.

Kim Ngân Thi cười đáp:

- Kể mạo danh ca ca có lẽ đã thay đổi y phục từ lâu rồi, nếu như ca ca có lên thuyền thì cũng vô ích mà thôi.

Kim Phi Hùng vẫn cương quyết đáp lại:

- Cho dù y có thay đổi y phục đi chăng nữa thì vẫn có thể để lại dấu tích gì cơ chứ.

Chàng bước thêm một bước nữa, đoạn đột ngột lên tiếng:

- Ta nhớ ra rồi, kẻ bắt cóc Bạch cô nương đích thị là hai du thuyền này.

Kim Ngân Thi chợt biến sắc mặt:

- Chỉ là một kỹ nữ trên sông Tần Hoài, thì người ta bắt nàng đi làm gì ?

Kim Phi Hùng thoáng ngẩn người đáp:

- Điều này ta cũng không minh bạch lắm, nhưng ta tin chắc rằng bọn họ muốn dẫn dụ ta tới, có lẽ họ cho rằng ta và Bạch cô nương...

Nói đến đây chàng chợt nín lặng.

Kim Ngân Thi cười nói:

- Nói như vậy nhất định là ca ca đã có cảm tình với Bạch cô nương chứ chẳng sai.

Kim Phi Hùng khẽ cất tiếng than:

- Người khác nói như vậy còn có nguyên nhân, tại sao muội muội cũng đem ca ca ra cười chi nữa ?

Kim Ngân Thi không dám cười nữa, lặng im không thốt nên lời.

Vương Thái Vân đứng bên cạnh, lạnh lùng bàng quan vô cùng. Nàng nghe thấy bọn họ nói chuyện, trong lòng hết sức nghi hoặc, mấy lời nói và sắc mặt của Kim Ngân Thi có rất nhiều chỗ không khớp với nhau. Vương Thái Vân chỉ xuất hiện trên giang hồ ít lần, nhưng với sự nhạy cảm của nữ nhân, nàng thấy có điều khả nghi, song nàng cũng không tiện hỏi rõ, nên nghĩ ngợi giây lát rồi nói:

- Tiểu muội đi ra ngoài đã lâu, đại sư huynh tất sẽ chẳng yên tâm, vậy tiểu muội xin được cáo từ.

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Vậy thì Vương cô nương hãy về nghỉ đi, chuyện của lệnh tôn tại hạ sẽ gắng hoàn tất.

Vương Thái Vân lấy mảnh lụa che mặt rồi quay mình bước đi.

Kim Ngân Thi nhìn theo dáng Vương cô nương, giọng nói có vẻ vô cùng bất mãn:

- Ca ca có mấy thân hình, đã đáp lời đi tìm Bạch cô nương, rồi lại truy tầm hung thủ sát hại lão Vương, lẽ nào ca ca lại quên mất việc của mình ?

Kim Phi Hùng cất tiếng than:

- Hai việc nghĩa này không thể nào từ chối được, ta làm sao có thể bỏ mặc họ được.

Kim Ngân Thi cười nói tiếp:

- Ca ca tuy có tình ý với Bạch cô nương, song nàng vị tất đã nhớ đến ca ca ?

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Muội muội thật không hiểu, ca ca đối với Bạch cô nương chỉ là trách nhiệm đạo nghĩa mà thôi, tuyệt nhiên không có tư tình gì cả.

Thân hình Kim Ngân Thi chợt run lên nhè nhẹ, nhưng vẻ mặt nàng vẫn cố trấn tĩnh:

- Người ta đã có tình ý với ca ca như tiểu muội nghe Tử Quyên nói hai người trao đổi tín vật rồi mà.

Kim Phi Hùng ngạc nhiên hỏi:

- Cái này ai nói ra cho muội muội biết ?

Kim Ngân Thi đáp:

- Tiểu muội cũng là nữ nhân, cho nên tiểu muội biết rõ tâm dạ của nữ nhân hơn. Nếu như nàng không có tình ý với ca ca, sao lại có thể đưa cho nam nhân lạ mặt một vật mà nàng cực kỳ yêu mến như thế ?

Kim Phi Hùng giậm chân thở dài:

- Điều này thật tai hại, ta đáng lẽ không nên nhận cây phương thoa của nàng mới phải. Nếu như nàng quả thật có ý đó thì không biết sau này ta phải giải thích với nàng ra sao.

Kim Ngân Thi cũng chợt buông tiếng thở dài:

- Bạch cô nương tuy ẩn thân trong chốn phong trần, nhưng không giống như những kỹ nữ tầm thường đâu, chẳng lẽ ca ca không để tâm đến nàng sao ?

Kim Phi Hùng lại bật lên tiếng than, lắc đầu lia lịa:

- Thôi chúng ta đừng nhắc đến chuyện này nữa, hãy lên Trường Hưng Hiệu tra xét thử xem.

Ngẩng đầu nhìn ra dòng sông, ai ngờ chỉ trong một thoáng chiếc du thuyền màu đỏ không biết đã biến đi đâu mất, bất giác chàng la lên thất thanh:

- Bọn chúng lại bỏ chạy mất rồi.

Kim Ngân Thi trề môi:

- Ca ca nghi ngờ bọn họ là người của Trường Xuân đảo phải không ? Tiểu muội lại nghĩ, giả như họ là người của Trường Xuân đảo thì há chi phải sợ Thanh Y Tu La ?

Kim Phi Hùng cố gắng vận dụng nhãn lực nhìn về phía hạ du cũng không phát hiện được một chấm nhỏ nào, chàng đành bất lực quay đầu lại nói với Kim Ngân Thi:

- Muội muội hãy theo ta về khách điểm, ta không cho phép người chạy lung tung ở đây nữa.

Kim Ngân Thi không chịu:

- Không được. Tiểu muội còn phải đợi Tô tử tử, ca ca hãy về trước đi.

Kim Phi Hùng nhú mày:

- Muội muội tại sao không chịu trở về khách điểm ?

Kim Ngân Thi chu mỏ đáp:

- Ca ca, nữ nhân như tiểu muội không thể ở khách điểm, chẳng lẽ tiểu muội ở chung với Tô tỷ tỷ không được hay sao ?

Kim Phi Hùng trừng mắt nhìn nàng:

- Kẻ thù của ngu huynh ở khắp nơi, nếu như muội muội xa ta, ta chẳng an tâm chút nào.

Giọng Kim Ngân Thi giận dữ:

- Tiểu muội đâu phải là đứa con nít nữa, cần chi ca ca phải lo lắng như vậy.

Kim Phi Hùng thấy vậy đành phải dặn dò nàng mấy câu:

- Muội muội nhất định đợi Tô cô nương thì cũng được, nhưng mà muội muội phải cẩn thận, đừng nên gây thêm chuyện rắc rối.

Nói đoạn chàng quay người bước đi, lúc này màn đêm đã dần dần phủ xuống.

Ngước mắt nhìn lên chỉ thấy xe ngựa dập dìu, tiếng người cười nói cực kỳ huyền ảo, cảnh tượng trên sông Tần Hoài nhộn nhịp khác thường. Nhưng mà cảnh tượng huyền ảo hiện ra trước mắt Kim Phi Hùng không hề khiến cho chàng cảm thấy thích thú chút nào, mà trái lại càng khiến chàng thêm buồn rầu chán nản.

Kim Phi Hùng từ từ đi lần vào trong đám đông, rồi chậm rãi tiến về dãy lầu tranh bên sông.

Đúng lúc đó, không rõ có một vị đại quan hay là bậc phú gia giàu có nào đi ngang qua, một đám phu kiệu lớn tiếng hò hét mở đường, chiếc kiệu phóng đi như bay, đám đông dân chúng lập tức náo loạn cả lên.

Đột nhiên có một lão già nhỏ thó bị đám đông chen lấn xô đẩy sắp sửa chúi đầu vào người chàng.

Kim Phi Hùng vội đưa tay đỡ lão, nhờ thế lão mới không bị té, thừa dịp lão già đã thoát khỏi đám đông đang xô đẩy náo loạn một khúc bờ sông.

Kim Phi Hùng chẳng thèm để ý đến lão, chàng cứ rảo bước đi về khách điểm, chàng cảm thấy mình đến Kim Lăng chuyến này tuy đi tìm muội muội, song chàng đã dính vào nhiều chuyện ân oán giang hồ, nên chẳng còn hứng thú chi mà quan sát cảnh vật chung quanh nữa.

Khi chàng đang ngồi trong phòng trầm tư nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên có tiếng tay áo phất phơ trong gió từ xa vọng lại, khiến chàng không khỏi giật mình, bất giác khóe miệng hé nở một nụ cười lạnh lùng.

Nội công của Kim Phi Hùng đã đạt tới mức thâm hậu, khinh công của kẻ mới đến cực cao, song cũng không thể qua được tai mắt của chàng. Tuy vậy chàng vẫn bất động, ngồi đợi kẻ lạ mặt. Nào ngờ kẻ lạ mặt đến vọt lên mái nhà, rồi nhẹ nhàng đáp xuống, lấy tay gõ nhẹ vào cửa sổ:

- Kim đại hiệp, lão có thể vào được không ?

Trong lòng Kim Phi Hùng thoáng ngạc nhiên, vội lên tiếng:

- Mời vào !

Một luồng gió nhẹ thoáng qua, tiếp đó là bóng người nhỏ thó, mình vận y phục xanh lướt vào trong phòng.

Hóa ra đó chính là lão thần râu nổi tiếng trên giang hồ, nhìn thấy lối phục sức của lão, Kim Phi Hùng chợt nhớ ra lão đã đụng vào người chàng ở bên bờ sông, chính là lão chớ không ai khác, bất giác chàng lạnh lùng hừ lên một tiếng. Hàn Không Không dường như vô cùng sợ chàng, lão hấp tấp lôi từ trong người ra một vật gì đó, đoạn run run đưa cho chàng, nét mặt vẫn còn hãi sợ:

- Lão râu nhi có mắt không trông, xin kính cẩn hoàn vật trả về cho cố chủ.

Kim Phi Hùng nhận đồ vật lão đưa, hóa ra đó chính là miếng ngọc như ý mà quái nhân lạ mặt đã đưa cho chàng trong Bích Vân thiên tự, làm cho chàng không khỏi giật mình kinh ngạc.

Sắc mặt Hàn Không Không cực kỳ thiếu náo:

- Lão râu nhi thực là bị mấy tên lạt ma bức bách, nên có ý muốn thu hồi Mật Đà Thân Châu trên người đại hiệp, nào ngờ đã lấy lộn bảo vật của đại hiệp.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Người nói như vậy là có ý cho rằng Kim mỗ đây chuyên bức hiếp người khác sao ?

Hàn Không Không vội đáp:

- Xin đại hiệp chớ hiểu lầm, lão râu nhi chỉ có ý đem vật hoàn lại cho cố chủ mà thôi.

Kim Phi Hùng hừ lên một tiếng:

- Đồ vật người lấy trộm, có sao lại đến tìm ta ?

Hàn Không Không buông tiếng thở dài:

- Lão thâm nhi lần này nhìn gà hóa cuốc, tự nhiên đi chuốc lấy họa vào thân, chẳng những Thiên Long tự không tha cho lão, mà ngay cả người trên giang hồ cũng không bỏ qua cái lão già này.

Hàn Không Không buồn bã thở dài, rồi nói tiếp:

- Từ lúc lấy được viên thần châu giả trong tay bọn tiêu khách về, trong bụng lão thâm nhi nghĩ bảo châu rất có thể ở trong tay Quyền kiếm song tuyệt hay là Cố Tử Kỳ đang cất giữ. Sau này, một kẻ mất mạng, một kẻ bị chặt tay, nên lão thâm nhi đoán rằng Mật Đà Thần Châu đã lọt vào trong tay của đại hiệp.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Bởi vậy người mới gỡ ngón tuyệt chiêu trộm đồ trên người ta phải không ?

Hàn Không Không lại buồn rầu thở dài:

- Trong người đại hiệp có tỏa ra ánh bảo châu lấp lánh, làm sao qua mắt được lão thâm nhi. Nào ngờ đó không phải là bảo châu mà do vật này phát ra.

Hàn Không Không lại nói tiếp:

- Lão thâm nhi đã gặp đại họa, đâu dám gây thêm chuyện rắc rối nữa, nên mới liền mang vật đến đây giao hoàn lại cho cố chủ.

Kim Phi Hùng thoáng điểm nụ cười lạnh lùng:

- Cho dù là người đã biết lợi hại, nhưng chuyện này đâu có kết thúc dễ dàng như vậy được.

Hàn Không Không tâm hồn rung động, miệng cười khổ não:

- Chẳng lẽ Kim đại hiệp muốn giết lão sao ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Nếu như trước đây thì nhất định như vậy, nhưng bây giờ thì ta không thích giết người nữa.

Hàn Không Không thở phào nhẹ nhõm, đưa tay quạt mồ hôi trên trán, rồi nói:

- Như vậy thì đại hiệp xử trí với lão ra sao ?

Kim Phi Hùng chậm chạp cất tiếng:

- Ta cần phải hỏi thăm người một việc.

Hàn Không Không đáp:

- Đại hiệp cứ hỏi, tại hạ biết gì sẽ nói.

Kim Phi Hùng lại nói tiếp:

- Ta không để người chịu thiệt hại đâu, chúng ta trao đổi sòng phẳng vô cùng.

Hàn Không Không cười đáp:

- Lão râu nhai cũng chẳng lợi dụng một ai đâu.

Kim Phi Hùng trầm sắc mặt:

- Người đừng cao hứng vội, chuyện này có lẽ không dễ đâu.

Hàn Không Không đáp:

- Kim đại hiệp cứ nói ra cho lão râu nhai nghe thử.

Kim Phi Hùng cất tiếng hỏi:

- Trước đây trên giang hồ có vị kiếm khách ngoại hiệu là Kim lang kiếm, người biết không ?

Hàn Không Không trầm nghĩ:

“Người này họ Kim, chẳng lẽ...”

Kim Phi Hùng liền cất ngang ý nghĩ của lão:

- Người này mười năm trước đây bị sát hại, người có biết kẻ nào hạ thủ không ?

Hàn Không Không lắc đầu:

- Điều này thì tại hạ không sao biết được.

Kim Phi Hùng nghiêm giọng:

- Cấm người không được nói với bất cứ ai về chuyện này, cũng không được hỏi tại sao, thôi người cứ đi âm thầm tra xét hung thủ cho ta.

Hàn Không Không lắc đầu đáp:

- Khó, khó lắm. Chuyện đã cách đây mười năm, không dễ gì mà tìm ra manh mối.

Kim Phi Hùng nghiêm mặt:

- Đó là điều kiện của ta, nhưng mà người sẽ không bị thiệt bởi vì chuyện Thiên Long tự ta sẽ lo liệu thay cho người.

Hàn Không Không khẽ buông tiếng thở dài:

- Được rồi, lão thâm nhi sẽ đáp ứng, lão còn sống ngày nào thì nhất định sẽ làm rõ chuyện này.

Kim Phi Hùng trầm giọng:

- Quân tử nhất ngôn.

Hàn Không Không nhanh miệng đáp:

- Khoái mã nan truy.

Kim Phi Hùng khoát tay:

- Người có thể đi được rồi đó.

Hàn Không Không mỉm cười ngụ ý:

- Kim đại hiệp giờ đã tiêu trừ được nỗi phiền muộn trong lòng, bây giờ chúng ta chuyển sang chuyện khác được không ?

Kim Phi Hùng cảm thấy bất ngờ:

- Người muốn kiếm ta để thương lượng.

Hàn Không Không gật đầu:

- Chính phải, chuyện này lão thâm nhi đã giấu kín trong lòng bao lâu nay, không dám hợp tác với bất cứ ai. Lần này may gặp được Kim đại hiệp mới thấy đây chính là người mà lão muốn hợp tác.

Kim Phi Hùng mỉm cười:

- Người cho rằng tại hạ là người có thể tin cậy được sao ?

Hàn Không Không nhè nhẹ thở dài:

- Lão thâm nhi đã nghĩ tới rất nhiều người, có kẻ võ công cao tuyệt, song không đáng tin cậy, có kẻ tin cậy được nhưng võ công quá kém. Cho nên lão đành phải gác lại chuyện này.

Kim Phi Hùng cực kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì mà quan trọng ghê gớm đến vậy ?

Hàn Không Không thở dài liên tục:

- Lão thâm nhi định khi giải quyết xong chuyện rắc rối với Thiên Long tự thì mới động thủ. Nhưng mấy ngày nay tình thế quá bức bách, nên không thể đợi lâu được nữa.

Kim Phi Hùng nghe Hàn Không Không nói, chàng cảm thấy kỳ dị, không nhin được, liền hỏi:

- Rốt cuộc thì là chuyện gì ?

Hàn Không Không đổi giọng, dùng phép truyền âm nói:

- Chẳng giấu chi đại hiệp, cách đây mấy ngày lão thâu nhi có thương lượng với Âm dương thủ Vương Thiên Trạch, ai ngờ lời nói chẳng cẩn mật, tiết lộ ra ngoài làm cho lão phải bị họa sát thân, cho nên lão thâu nhi không dám xem thường.

Kim Phi Hùng lạnh lùng cất tiếng:

- Vậy thì người không nói ra cũng được.

Hàn Không Không liền bảo:

- Thời gian đã cấp bách lắm rồi, nếu để kéo dài thêm nữa e lỡ dịp kẻ khác sẽ đoạt mất.

Kim Phi Hùng thấy thần sắc Hàn Không Không cực kỳ nghiêm trọng, biết đây là một chuyện thập phần quan trọng, nên cũng nghiêm sắc mặt bảo:

- Trong thành Kim Lăng mấy ngày gần đây quần hùng tụ tập rất đông, phải chăng vì câu chuyện này ?

Hàn Không Không liền đáp:

- Có phải vì chuyện này không thì lão cũng chẳng minh bạch cho lắm, nhưng mà xét kỹ ra chắc có lẽ phần lớn là do chuyện này.

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Không cần phải nhiều lời, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi. Ta không thích bất cứ ai ăn nói úp úp mở mở như vậy.

Hàn Không Không vội nói:

- Kim Lăng là đất đế đô, ngày trước bậc đế vương đã từng kiến lập kinh đô ở đây...

Kim Phi Hùng không nhẫn nại được, liền cắt ngang lời lão:

- Ta không ưa ai nói lác đề quá xa như vậy !

Hàn Không Không nói tiếp:

- Sau này Yên vương lên ngôi đế vị, Kiến Văn Đế phải bôn tẩu, ai cũng đều cho rằng Kiến Văn đế đã mất mạng, nhưng ít ai biết là lão đã xuất gia tại Bích Vân thiền tự ở ngoài thành Kim Lăng.

Kim Phi Hùng cười bảo:

- Không ngờ người cũng dễ tâm tới những chuyện bí mật nơi chốn cung đình.

Hàn Không Không lại tiếp, lão vẫn dùng truyền âm:

- Kiến Văn Đế trong lúc hoảng loạn chạy ra khỏi hoàng cung, chỉ mang theo một vị thái giám võ công cao siêu và một rương châu báu có giá trị lớn lao, trong đó có một số bức thư họa, còn có các vật khác thì mặc kệ, nhưng ở trong số thư họa này có một bộ Đạo gia đan thư, đấy chính là bộ sách mà người trong giới võ lâm vô cùng ham muốn, nó quý giá không sao tưởng nổi.

Kim Phi Hùng bán tín bán nghi:

- Đan thư có ghi cái gì vậy ? Tại hạ nghe nói Kiến Văn Đế đâu biết võ công ?

Hàn Không Không gật đầu:

- Đại hiệp nói không sai, Kiến Văn Đế sau khi bị mất ngôi đế vị, trong lòng không còn nghĩ chi nữa, cũng chẳng mong chi đoạt lại ngôi đế vị. Sau khi xuất gia chỉ chú tâm tập luyện, song vì sinh trưởng trong chốn thâm cung bị cung nhân vây quanh, lại thêm gần gũi với nữ nhân quá nhiều khiến cho thân thể sớm hư nhược, nên không thể nào luyện tập kiếm pháp quyền thuật được mà chỉ có thể theo lối tĩnh tọa của Huyền môn công phu để kéo dài tuổi thọ vậy thôi.

Kim Phi Hùng càng nghe càng cảm thấy hứng thú, chàng lại hỏi:

- Nếu như người nói, thì tăng nhân của Bích Vân thiền tự đã được truyền cho bộ đan thư đó phải không ?

Hàn Không Không gật đầu:

- Kiến Văn Đế lúc đó lánh nạn ở Bích Vân thiền tự, lão sống cô độc một mình, hầu như tả hữu lão ta chỉ có một vị thái giám đó hầu hạ mà thôi. Sau khi Kiến Văn Đế viên tịch, thì thiền viện đã phong bế nơi ở của lão ta, chỉ các tăng nhân, không ai được phép lai vãng tới đó.

Kim Phi Hùng chợt hiểu:

- Ý người muốn nói là Đạo gia đan thư vẫn còn lưu giữ tại Bích Vân thiền tự phải không ?

Hàn Không Không gật đầu:

- Không sai, nhưng những người biết được chuyện này rất ít, cho nên nó mới được giữ kín cho tới hiện nay.

Kim Phi Hùng trầm tư một lát rồi bảo:

- Người đã được mệnh danh là Tuyệt thủ thần thủ, cứ sao lại không chịu hạ thủ ?

Hàn Không Không lúng túng cười đáp:

- Bích Vân thiền tự ở bên ngoài nhìn vào bất quá chỉ là một thiền tự tầm thường. Nhưng thực ra uy thế không thua kém Thiếu Lâm ở Tung Sơn. Hơn nữa, lão thái giám đã bố trí những cơ quan bí mật, ngay cả một cọng cỏ ngọn cây cũng ẩn chứa huyền cơ diệu pháp, ngoại nhân khó có thể xâm nhập vào được.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Người nói quá là vô lý, ta đã ở Bích Vân thiền tự mười ngày mà đâu cảm thấy gì đặc biệt.

Hàn Không Không cười đáp:

- Đại hiệp ở nơi phòng khách bình thường, hơn nữa chỉ hạn chế ở nơi tiền viện, chứ không đi xa nơi hậu viện thì làm sao biết được.

Kim Phi Hùng hỏi ngay:

- Nói như vậy ở phía hậu viện còn có nhiều cái khác nữa à ?

Hàn Không Không gật đầu:

- Không sai. Lão thâm nhi đã đến đó mấy lần, mỗi lần đều không có kết quả. Mấy năm nay ta nghiên cứu kỹ càng về tiên thiên địa số, nay đã tìm ra đường lối, chỉ thiếu người có võ công trợ thủ mà thôi.

Kim Phi Hùng lắc đầu từ chối:

- Tại hạ không có giờ rảnh, hơn nữa tại hạ cũng không cảm thấy hứng thú.

Hàn Không Không vội bảo:

- Ta biết Kim đại hiệp coi thường kim ngân châu bảo, nhưng mà bộ Đạo gia đan thư có thể nói là một loại tâm pháp võ công thượng thừa, lão thâm nhi niên kỷ đã cao, coi như cũng vô dụng còn đại hiệp tu tập huyền môn công phu, nhất định là có chỗ đắc dụng.

Kim Phi Hùng lạnh lùng nói với lão:

- Bảo vật dành cho người có đức độ, tại hạ đức mọn tài hèn tự cảm thấy mình không xứng đáng sở hữu nó, hà cớ gì phải tham lam chi cho thêm khổ.

Chàng càng cố sức chối từ, Hàn Không Không càng cảm thấy chàng đáng tin cậy, nên cất tiếng cười ha hả nói:

- Đại hiệp chớ nên cáo từ, Kiến Văn Đế là bậc vương giả của tiên triều, phàm đã là người Trung thổ thì đều có quyền dùng di vật của lão, chớ đâu phải là hành vi trộm đạo.

Kim Phi Hùng nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Chuyện này hãy đợi cho ta quyết đấu với Tứ đại tôn giả của Thiên Long tự xong rồi hãy bàn sau, đến lúc đó ta sẽ ước hẹn với muội muội ta cùng đi.

Hàn Không Không lắc đầu lia lịa:

- Chuyện này cấp bách lắm rồi, không thể đợi thêm được nữa, còn như đại hiệp ước hẹn lệnh muội đi cùng, e rằng không được.

Kim Phi Hùng thoáng bức bối:

- Tại sao vậy ? Lẽ nào ngươi lại sợ muội muội ta hay sao ?

Hàn Không Không nói:

- Kim đại hiệp chớ hiểu lầm, lão không hề có ý đó.

Kim Phi Hùng khẽ thở dài:

- Ta đáp ứng cùng người đi lấy Đan thư chỉ là vì sợ mật thư bị rơi vào tay bọn tà ma, sẽ gây họa cho võ lâm, không sao lường nổi, còn như những việc khác ta không hề lưu tâm đến.

Hàn Không Không dường như muốn nói nhưng lại thôi, không mở miệng thốt ra một lời nào nữa.

Kim Phi Hùng chợt cảm thấy kỳ dị, vội hỏi lão:

- Tại sao ngươi không nói gì cả ?

Hàn Không Không thở dài rồi đáp:

- Lão thâm nhi có mấy lời không biết có nên nói ra hay không ?

Kim Phi Hùng bức bối:

- Có gì cứ nói, đừng nên úp úp mở mở như vậy.

Hàn Không Không chần chờ một lát, rồi nói tiếp:

- Kim cô nương phải chăng là bào muội của đại hiệp thực sự ?

Giọng Kim Phi Hùng cực kỳ không vui:

- Chẳng lẽ còn có người giả mạo hay sao ?

Hàn Không Không vội đáp:

- Năm xưa hai người thất tán tuổi còn nhỏ, tục ngữ nói nữ nhân dễ thay đổi dung dạng, nếu chỉ dựa vào chút ký ức lúc ấu thơ, chưa chắc đã chính xác.

Kim Phi Hùng nghe lão nhắc đến điều đó, chàng chợt nhớ đến Kim Ngân Thi thường lẩn tránh chàng, trong đó tất có nguyên nhân, nhưng ngoài miệng chàng vẫn nói:

- Tại hạ có mang theo một bức họa do chính thân mẫu vẽ ra, cứ theo như bức họa thì làm sao có thể nhận lầm người được.

o O o

Hồi 11

Kiến Văn Di Bảo

Hàn Không Không cười nói:

- Trên giang hồ có thuật dị dung, làm giả thành chân biến chân thành giả, chỉ dựa vào bức họa mà nhận người chưa chắc đã đúng.

Kim Phi Hùng càng tỏ vẻ không vui:

- Người cho rằng có kẻ giả mạo làm muội muội của ta sao ?

Hàn Không Không lắc đầu:

- Đây là chuyện riêng của Kim đại hiệp, lão thâm nhi nói vậy chẳng qua là để thanh minh với Kim đại hiệp thôi, chớ không hề có ác ý.

Lão ngừng lại một chút, đoạn lên tiếng nói tiếp:

- Mấy ngày gần đây anh hùng hào kiệt tứ phương đều tụ tập ở Kim Lăng, ngay cả người của Thiên Long tự cũng mượn Bích Vân thiền tự làm nơi dừng chân. Lão đây thật chẳng an tâm chút nào, nếu như Kim đại hiệp chịu hợp tác thì đêm nay chúng ta sẽ đến xem thử.

Kim Phi Hùng nghĩ một chút rồi đáp:

- Được, tối nay chúng ta cùng đi xem thử.

Hàn Không Không vui mừng:

- Hay lắm, vậy ta xin cáo từ.

*

* *

Đêm đã khuya, Kim Phi Hùng cùng Hàn Không Không thi triển khinh công chạy như bay về phía Bích Vân thiền tự.

Lúc bọn họ đến trước một tòa giả sơn, Hàn Không Không nói:

- Ngọn giả sơn này hung hiểm vô lường, nếu như trời không sáng thì không cách nào vượt qua được nó.

Kim Phi Hùng không hề biết đến thuật tiên thiên địa số, nên lắc đầu bảo:

- Tòa giả sơn này chu vi không quá mười trượng, tại hạ không tin là nó có thể làm người ta mê muội lạc lối.

Hàn Không Không vội nói:

- Điều lão nói cực kỳ xác thực, đại hiệp bắt buộc phải tin.

Kim Phi Hùng vẫn ngang bướng:

- Tại hạ phải đến đó thử xem.

Hàn Không Không vội kéo chàng lại:

- Khoan đã, dường như có người đến kìa.

Kim Phi Hùng đưa mắt nhìn theo, chợt thấy một thân hình cao lớn, râu tóc vàng hoe, vận một chiếc trường sam màu vàng từ phía ngoài tường bay xẹt vô, phóng thẳng về phía ngọn giả sơn, cử động của người này cực kỳ hoảng loạn, nhưng hành động lại nhanh vô tưởng.

Ai ngờ khi vừa bước vào khu rừng trúc, hành động bỗng trở nên chậm chạp vô cùng, tựa như bị ai bịt mắt, cứ lao đi loạn xạ trong khu rừng nhỏ.

Hàn Không Không đột nhiên la lên thất thanh:

- Cửu Thiên thần ma.

Kim Phi Hùng giật mình kinh hãi:

- Cái rừng trúc nhỏ bé này chẳng lẽ không sao vượt qua được à ?

Hàn Không Không đáp:

- Rừng trúc của ngọn giả sơn này mới nhìn thì lộn xộn vô cùng, nhưng sự thực đây là cửu cung bát bối trận đồ. Nếu như không biết thâm sâu về địa số, thì không thể nào vượt qua.

Kim Phi Hùng nhẹ nhẹ kéo tay Hàn Không Không:

- Có người đến nữa kìa.

Tiếng ống tay áo lồng lộng trước gió vang lên, rồi có hai bóng người xuất hiện, một người mặt ngọc, mình vận trường sam màu xanh giống hệt như chàng, còn người kia là một công tử mặt mũi tuấn tú, mình mặc áo gấm, đó chính là Cốc Chi Dương.

Hàn Không Không cực kỳ kinh hãi, đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng:

- Chuyện này là thế nào ?

Kim Phi Hùng lạnh nhạt hừ lên một tiếng:

- Hai gã này thật là to gan lớn mật.

Nói đoạn chàng bước đến định quát gọi họ lại, song thân pháp của hai kẻ mới đến cực kỳ nhanh lẹ, chỉ trong nháy mắt hai cái bóng đã mất hút trong rừng trúc, đoạn vượt ra tòa giả sơn mà không bị ngăn trở.

Hàn Không Không vội vàng nói với Kim Phi Hùng:

- Không xong rồi, bọn chúng dường như rất quen với cách bố trí trong nội viện, chúng ta phải đi ngay, nếu không sẽ không đến kịp đâu.

Kim Phi Hùng lúc này vô cùng tức giận, chàng hậm hực đáp:

- Kẻ nào dám mạo danh ta, phải kiếm y hởi cho ra lẽ mới được.

Hàn Không Không vội kéo tay áo chàng:

- Kim huynh hãy đi theo ta, chúng ta phải vượt qua rừng trúc này trước đã.

Hai người đang định vào thì bỗng...

Vèo... Vèo...

Bụp !

Bình !

Cửu Thiên thần ma đầu tóc rối bù, vung tay đánh ra liên tiếp mấy chưởng, chưởng lực của y cực kỳ mãnh liệt, khiến cho cát đá bốc lên mù mịt.

Hàn Không Không hạ giọng nói:

- Gã ma đầu này đã bị động đến chân khí rồi đó.

Kim Phi Hùng nói:

- Để y vung tay đánh loạn xạ như vậy, không bao lâu sau y sẽ chết vì hao tổn chân khí.

Hàn Không Không đột nhiên nói:

- Không được, như vậy thì sẽ làm kinh động tăng nhân trong Bích Vân thiền tự.

Kim Phi Hùng nói:

- Tại hạ sẽ dẫn y ra.

Hàn Không Không thoáng kinh ngạc:

- Bớt đi một người thì càng đỡ một hơn, tại sao lại phải dẫn y ra ?

Kim Phi Hùng lắc đầu đáp:

- Cứu người và cái này là hai chuyện khác nhau, tại hạ đi đây.

Hàn Không Không nhăn mặt:

- Lát nữa chúng ta sẽ quay lại cứu hấn.

Giọng Kim Phi Hùng không vui:

- Bất luận kẻ đó ngày trước đối xử với tại hạ ra sao, song thấy đồng đạo trong cơn hoạn nạn lẽ nào lại không giúp đỡ, tại hạ không muốn bỏ mặc y một mình.

Nói rồi chàng xăm xăm bước tới, Hàn Không Không muốn ra tay ngăn lại, song không còn kịp, vội vàng chạy theo sau nói:

- Kim huynh chớ nên bước loạn xạ vào đó.

Kim Phi Hùng vừa bước vào trong rừng trúc, đột ngột cảm thấy trước mắt hoa lên, cảnh vật hoàn toàn đổi khác, chàng thấy mình như bị lạc vào một khu rừng rậm, núi cao vây kín không có lối ra, trong lòng chàng tuy biết đó chỉ là ảo ảnh, nhưng chàng không sao phân biệt được đông, tây, nam, bắc, nên không khỏi cảm thấy kinh dị.

Ngay lúc đó Hàn Không Không đã đến bên, lão vội giơ tay kéo chàng ra, rồi bước ngang ba bước, đoạn bảo chàng:

- Bây giờ Kim huynh đã thấy lời nói của lão thâm nhi này không sai rồi chứ ?

Kim Phi Hùng chớp mắt, những cảnh tượng loạn xạ chàng vừa thấy đều biến mất, tuy hai người vẫn đứng trong rừng trúc, chàng không khỏi lắc đầu than thở:

- Chuyện này nếu như ta không chính mình tự chứng kiến thì thật là không thể nào tin nổi.

Hàn Không Không buông tiếng thở dài:

- Cơ quan bố trí ở ngoài cánh cửa của viện còn kỳ bí hiểm độc như vậy, hướng hồ là trong tự viện thì còn hung hiểm khó lường đến độ nào nữa.

Kim Phi Hùng ngược đầu nhìn Cửu Thiên thần ma:

- Chúng ta hãy đưa y ra trước đã, còn chuyện đi vô thiên viện thì sẽ nói sau.

Hàn Không Không thấy chàng nói như vậy, bất đắc dĩ phải bước về phía Cửu Thiên thần ma, đồng thời dùng truyền âm nhập mật nói với y:

- Thần quân hãy dừng tay, lão thâm nhi đến tiếp dẫn người ra đây.

Cửu Thiên thần ma tâm thần đang bị bán loạn, chợt nghe thanh âm từ ngoài truyền vào, trong lòng đã dịu đi một phần, tâm thần thoáng tỉnh lại.

Hàn Không Không đưa tay nắm lấy áo y, rồi nói tiếp:

- Hãy đi theo ta.

Ba người lần lượt thoát ra khỏi khu rừng trúc bí hiểm, bỗng nghe Hàn Không Không buông tiếng thở dài:

- Lão thâm nhi phí công suốt mấy chục năm trời mới có thể tìm ra khỏi khu rừng trúc an nhiên vô sự, còn ở sau tòa giả sơn có chạm bẫy hung hiểm ra sao thì ta cũng không biết nữa.

Cửu Thiên thần ma liếc nhìn Kim Phi Hùng:

- Lão thâm nhi, nhà ngươi thu được đồ đệ từ lúc nào vậy ?

Hàn Không Không lè lưỡi, cười đáp:

- Tội quá, tội quá, thần quân lầm rồi, vị này là...

Cửu Thiên thần ma được giang hồ xưng làm ma tôn, danh tiếng lẫy lừng, cho nên y hết sức khinh thường Hàn Không Không, chẳng qua y chỉ hỏi Kim Phi Hùng cho qua chuyện vậy thôi, thấy Hàn Không Không ấp úng, nên cũng không để ý bèn hỏi sang chuyện khác:

- Tại sao ngươi biết được bí mật trong khu rừng trúc này ?

Hàn Không Không khẽ nhấp nháy đôi mắt chuột ti hí rồi đáp:

- Lão thâm nhi bất quá chỉ biết được một chút mà thôi.

Cửu Thiên thần ma trầm giọng:

- Đưa ta vào trong.

Hàn Không Không liếc nhìn Kim Phi Hùng:

- Đi ngay bây giờ sao ?

Kim Phi Hùng đang chăm chú nhìn vào tòa giả sơn, cho nên không hề nghe thấy hai người kia nói những gì.

Cửu Thiên thần ma hừ lạnh:

- Đương nhiên là ngay bây giờ.

Hàn Không Không do dự một lát, rồi đáp:

- Ngày khác chúng ta hãy vào, hôm nay e rằng tăng nhân ở Bích Vân thiền tự đã phát giác ra chúng ta rồi.

Cửu Thiên thần ma trợn mắt:

- Câm mồm, người có chịu đi hay không ?

Kim Phi Hùng bất chợt quay đầu lại, lạnh lùng lên tiếng:

- Hàn Không Không, chúng ta trở về thôi.

Hàn Không Không thừa biết tính khí của Cửu Thiên thần ma, muốn dùng cái ân huệ vừa rồi để thân thiện với y, song cũng không muốn làm cho Kim Phi Hùng nổi giận, nên trong lòng lão cực kỳ khó xử.

Cửu Thiên thần ma bình thường cao ngạo vô cùng, không ai dám làm trái ý lão, lão ma tôn cho rằng Hàn Không Không quyết không thể chối từ, nào ngờ khi nghe Kim Phi Hùng nói, mặt lão thần thái tỏ ra hết sức khó xử.

Trong lòng Cửu Thiên thần ma bưng bưng giận dữ:

- Hừ ! Lão thâu nhi, người có chịu đi hay không ?

Hàn Không Không lấp bắp:

- Cái này... cái này thì...

Giọng Kim Phi Hùng lạnh lùng chen vào:

- Dẫn người vô trong đó ư, cáo lỗi với người vậy, lão thâu nhi đâu có trách nhiệm dẫn người vô trong đó đâu.

Cửu Thiên thần ma hầm hầm tức giận, cánh tay áo lão khẽ phát lên một cái, một luồng âm hàn lạnh thấu xương nhằm vào Kim Phi Hùng ào tới, miệng lão hừ lạnh:

- Tiểu bối, người thật muốn chết.

Kim Phi Hùng khẽ nhú mày, song chưởng nhắc lên đang định đánh ra.

Đột nhiên một luồng chưởng phong âm nhu ập tới hóa giải luồng khí âm hàn của Cửu Thiên thần ma, tiếp đó có tiếng cười vang lên, chấn động màn đêm.

- Chớ nên, chớ nên. Đại địch đang ở trước mặt, chư vị hãy dừng tay.

Cửu Thiên thần ma cảm thấy rung động, bởi vì luồng chưởng phong vừa phát ra đã tận dụng đến bảy thành công lực, mà khi chạm phải luồng kinh lực âm nhu của đối phương liền bị tiêu tan, tựa như hòn đá ném vào đại dương mất tăm mất tích, bất giác ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra kẻ mới đến là Bách Kiếm Minh chủ Cổ Trường Khanh, mặt y thoáng biến sắc:

- Cổ huynh, tại sao đi hộ vệ cho tiểu tử này ?

Cổ Trường Khanh cười ha hả:

- Huynh đài hóa ra còn chưa biết, vị này là Kim huynh đệ có ngoại hiệu là Thanh Y Tu La.

Đoạn Cổ Trường Khanh vẫy tay gọi Kim Phi Hùng:

- Lại đây, ta sẽ dẫn tiến cho hai vị làm quen với nhau.

Cửu Thiên thần ma lạnh nhạt:

- Không cần.

Cổ Trường Khanh có vẻ lúng túng, thầm nghĩ:

“Vị thiếu niên này chỉ luyện có mấy năm công phu, nhưng danh tiếng vang dội khiến cho hai đạo hắc bạch trên giang hồ phải ngưỡng mộ, tất có chỗ hơn người.”

Nghĩ vậy, nên lão cất tiếng cười hà hà, lên tiếng tiếp:

- Lúc này tệ chức có dẫn tiến thì cũng có chỗ khinh suất, vậy ngày sau mời bốn vị đến nơi phò ước thì có lẽ hay hơn.

Nói rồi lão quay sang hỏi Cửu Thiên thần ma:

- Cửu huynh có chuyện gì mà phải đến vào lúc canh khuya như thế ?

Cửu Thiên thần ma liền đáp:

- Nghe nói tăng nhân Thiên Long tự ở tại thiền viện này, nên ta đến đây xem thử.

Cổ Trường Khanh thoáng điểm nụ cười:

- Kỳ hạn phó ước chẳng còn mấy ngày nữa, lúc này Cửu huynh chớ nên gây sự với bọn họ.

Cửu Thiên thần ma hỏi ngược lại:

- Cổ huynh cố sao cũng có mặt ở đây ?

Cổ Trường Khanh đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng:

- Nghe thuộc hạ truyền báo có hai Thanh Y Tu La đột nhập vào Bích Vân thiên tự, nên tại hạ đến đây xem hư thực ra sao.

Cửu Thiên thần ma đưa tay chỉ vào ngọn giả sơn:

- Lâu nay nghe danh Cổ huynh tài cao đức rộng, chắc biết rõ Cửu cung bát bối trận đồ, thuật ngũ hành sinh khắc, chẳng biết trong vườn này bố trí có gì kỳ dị không ?

Cổ Trường Khanh nhìn vào rừng trúc, đoạn mỉm cười đáp:

- Cửu huynh quá khen đó thôi, rừng trúc và ngọn giả sơn quả là có điều cổ quái.

Nét mặt Cửu Thiên thần ma lộ ra vẻ nghi hoặc:

- Lẽ nào ngay cả Cổ huynh cũng không biết ?

Cổ Trường Khanh lắc đầu:

- Cứ theo như thiển ý của huynh đệ, thì cách bố trí này cũng không có gì đặc biệt cho lắm, nhưng mà ta thật không hiểu nổi, trong một ngôi tự viện tại sao lại bố trí những trận đồ này.

Cửu Thiên thần ma lạnh lùng cất tiếng:

- Người không biết thực sự, hay giả bộ ngây ngô ?

Cổ Trường Khanh đáp:

- Tại hạ thực tình không biết, mong Cửu huynh vui lòng chỉ giáo.

Cửu Thiên thần ma liếc nhìn Hàn Không Không, rồi đột nhiên dùng truyền âm nói với Cổ Trường Khanh:

- Nếu như Cổ huynh có tâm hợp tác với ta, chúng ta hãy hợp lực diệt hai tên này.

Cổ Trường Khanh cố làm ra vẻ không hiểu, dùng truyền âm hỏi:

- Mong Cửu huynh nói rõ hơn, ta quả thật chưa hiểu.

Cửu Thiên thần ma nói:

- Tòa thiền viện nằm sau hòn giả sơn này, nghe đồn năm xưa Kiến Văn Đế lánh nạn đã mang theo vô số bảo ngọc quý giá, không hiểu tại sao tin này đến tai gã Hàn Không Không kia, để cho gã cùng với Thanh Y Tu La đến đây lấy trộm.

Cổ Trường Khanh làm bộ chợt hiểu ra:

- À, hóa ra là thế.

Cổ Trường Khanh vốn là kẻ thâm trầm, đã biết trước trong ngôi thiền tự tất phải có bảo vật quý giá, nhưng lão cố gắng làm ra vẻ là người ngoài cuộc, song ngấm quan sát các nhân vật võ lâm trong cuộc tranh giành bảo vật, khi nghe Cửu Thiên thần ma nói lão không thêm chú ý mà chỉ trầm ngâm suy nghĩ.

Cửu Thiên thần ma là kẻ có kinh nghiệm giang hồ lâu năm, thấy Cổ Trường Khanh không biểu lộ gì, nên nói tiếp:

- Hàn Không Không đã biết rõ cách vào thì chúng ta nhất quyết không để cho y sống được.

Cổ Trường Khanh mỉm cười:

- Người này biết rõ trận pháp địa số, tại sao Cửu huynh không chịu hợp tác với y ?

Cửu Thiên thần ma cười thâm, giọng khinh bỉ:

- Cái đồ mất chuột hạ lưu này há có gì xứng đáng hợp tác với ta sao ?

Cổ Trường Khanh gật đầu:

- Cửu huynh nói không sai, nhưng người ta cơ mưu xảo hoạt, đệ đây tự thấy mình còn kém xa y, việc vào trong thiền viện cần phải hợp tác với y mới đúng.

Kim Phi Hùng đứng một bên, thấy mặt hai người khẽ rung động, biết họ đã dùng truyền âm nhập mật trao đổi nói chuyện với nhau, chàng bèn quay sang nói với Hàn Không Không:

- Chúng ta đi thôi, chẳng cần để ý tới bọn họ làm gì.

Hàn Không Không liệu định khi mình hành động tất sẽ bị Cửu Thiên thần ma ngăn cản, nên miệng tuy nói đáp ứng nhưng bước chân vẫn không động dậy.

Kim Phi Hùng cực kỳ bất mãn, trầm giọng quát:

- Hừ, người đã bày ra việc này, tại sao đến bây giờ lại không dám đi, chẳng lẽ định đùa với ta hay sao ?

Hàn Không Không vội xua tay:

- Mong Kim đại hiệp chớ hiểu lầm, lão thâu nhi sẽ đi ngay.

Đột nhiên Cửu Thiên thần ma gầm lên một tiếng:

- Đứng lại, lão phu có việc muốn hỏi.

Hàn Không Không vội dừng bước:

- Thần quân có việc chi phân phó ?

Cửu Thiên thần ma lạnh lùng:

- Có thật là người biết đường vào thiên viện không ?

Hàn Không Không do dự một lát rồi đáp:

- Lão thâu nhi không hề nói dối, lão có thể đi qua rừng trúc được, còn phía sau tòa giả sơn thì lão phu không biết rõ lắm.

Cửu Thiên thần ma chợt vươn tay ra chụp vào mạch môn của Hàn Không Không:

- Được lắm, người hãy dẫn ta đi.

Cử động của Cửu Thiên thần ma lạ hơn điện xẹt, Hàn Không Không tuy đã phòng bị từ trước, nhưng vẫn không cách nào tránh được.

Nhưng mà y vẫn không lạ bằng Kim Phi Hùng, ngay lúc lão ma vừa chụp vào Hàn Không Không thì Kim Phi Hùng cũng vung tay nhanh hơn chớp xẹt chụp vào cổ tay của lão.

Cửu Thiên thần ma hừ lạnh một tiếng, hạ thấp cổ tay xuống, định dùng Hàn Không Không làm lá chắn để đỡ thế chụp của Kim Phi Hùng.

Chiêu thức của Kim Phi Hùng lúc thực lúc hư, biến ảo khôn lường, hữu chưởng vừa đánh ra một chiêu, tả thủ đã vung ngay tới bên sườn phải của Cửu Thiên thần ma.

Lúc này tuy Cửu Thiên thần ma đã khống chế được Hàn Không Không, nhưng nếu lão không buông tay ra tất sẽ bị trọng thương vì chưởng lực của Kim Phi Hùng, nên bất đắc dĩ lão phải buông tay ra, ống tay áo rộng mượn thế phát qua ập tới trước mặt Kim Phi Hùng, thế công của lão thập phần hung mãnh.

Kim Phi Hùng không hề có ý động thủ với lão ma, thấy Hàn Không Không đã được giải thoát chàng cũng lập tức lui người ra sau.

Cửu Thiên thần ma dường như vô cùng tức tối, mắt lão chiếu ra hai luồng nhãn quang cực kỳ lạnh lẽo nhìn xoáy vào Kim Phi Hùng.

Cổ Trường Khanh lạnh lùng đứng bên cạnh quan sát, biết rằng nhị lão ma đầu là những nhân vật tàn độc vô biên, chỉ cần nhích động là có kẻ mất mạng, lúc này thấy mất lão ma tràn ngập sát cơ với Kim Phi Hùng, nên vội vàng lên tiếng can ngăn:

- Các vị hãy khoan.

Cổ Trường Khanh vốn là kẻ tâm cơ, lão đã phí bao tâm huyết để lôi kéo các cao thủ võ lâm hắc bạch cùng liên thủ lập ra Bách Kiếm Minh để chống lại các môn phái ngoại lai xâm nhập vào Trung Nguyên, nên lão hoàn toàn không muốn nội bộ võ lâm Trung Nguyên bị loạn trong lúc chưa đối phó với các phái ngoài cõi Tạng Thổ, và Thái Dương cốc, Trường Xuân đảo, bèn bước lên cất tiếng cười lớn rồi nói tiếp:

- Nếu như các vị muốn vào trong thiên viện thì Cổ mỗ có thể làm người hướng đạo, các vị theo ta.

Cửu Thiên thần ma tuy muốn vào trong thiên viện ngay lập tức, song y không hề muốn đi cùng với các loại như Hàn Không Không, đồng thời y cũng nhận thấy mối giao hảo giữa Cổ Trường Khanh và Kim Phi Hùng có vẻ thân thiết, nên sợ mình sẽ cô thế, không làm sao chống lại hai nhân vật võ lâm siêu tuyệt.

Cổ Trường Khanh thấy nét mặt Cửu Thiên thần ma có vẻ trù trừ, do dự, bất giác cười lên ha hả:

- Giang hồ truyền ngôn trong thiên viện này có tàng trữ những bảo vật vô giá của chốn cung đình do Kiến Văn Đế lưu lại. Nhưng truyền ngôn thì vẫn cứ là truyền ngôn mà thôi, chứ không có ai chính mắt nhìn thấy, chúng ta bất tất phải ngờ vực lẫn nhau như thế, hãy đi xem thử rồi sẽ nói sau.

Khuôn mặt Cửu Thiên thần ma thoáng điểm nụ cười kỳ dị:

- Lời Cổ trang chủ nói chí phải, ta hoàn toàn không có ý muốn đoạt châu bảo mà chỉ tại...

Vừa nói đến đây Cửu Thiên thần ma vội ngậm miệng, không dám thốt ra thêm nữa.

Cổ Trường Khanh hiểu rõ tâm ý của lão ma, song vẻ mặt lão vẫn làm ra vẻ không biết, giả vờ bước lên trước rồi bảo:

- Phiền chư vị hãy đi theo tộ chức.

Cửu Thiên thần ma vội bước theo Cổ Trường Khanh, trong lúc đó Hàn Không Không âm thầm đưa mắt ra hiệu cho Kim Phi Hùng, đoạn nhẹ nhàng kéo cánh tay chàng, rồi phóng mình về phía tả biên của hòn giả sơn.

Hàn Không Không thông thuộc cách bố trí của rừng trúc, nên không đầy một thoáng đã theo thông lộ đi trước Cổ Trường Khanh.

Kim Phi Hùng bước theo sau, chàng định mắt ước lượng cảnh vật bố trí xung quanh, thấy hòn giả sơn cách cổng thiền viện này chỉ khoảng chừng bảy đến tám trượng, phía trước thiền viện bóng tùng bách rậm rạp chia thành hàng hết sức chỉnh tề. Trên cửa thiền viện có một tấm bảng khắc bốn chữ “Tĩnh Tâm Thiền Viện”, phía trong thiền viện không hề có ánh đèn, tựa như thiền viện này đã bị bỏ phế lâu ngày.

Hàn Không Không chỉ vào cửa thiền viện, lên tiếng nói:

- Lão thâm nhi đã đến đây hai lần, song chỉ mới đến được nửa đường mà thôi, cho nên chưa hề biết nó. Còn tối hôm nay lão thâm nhi quyết phải vô xem phía trong đó có cái gì bí mật.

Kim Phi Hùng nói:

- Chúng ta đi vô ngay đi, ta thật không muốn đi cùng với cái lão ma độc ác đó.

Hàn Không Không nghỉ ngơi một lát rồi vội vàng bước nhanh vào phía trong, miệng nói với Kim Phi Hùng:

- Lão thâm nhi nghĩ ra rồi, Kiến Văn Đế dù sao vẫn là người xuất gia, phía trong thiền viện tuy có các cơ quan mai phục, song cũng không bao giờ làm cho người ta mất mạng.

Kim Phi Hùng thoáng ngạc nhiên:

- Kiến Văn Đế bố trí cơ quan mai phục, mục đích chẳng những để phòng bị kẻ tà đạo, mà e rằng còn để bảo vệ cho những kẻ khác không truy tìm theo dấu vết của người.

Hai người vừa nói vừa bước tới cửa thiền viện, Hàn Không Không dùng Thiên lý hỏa động đồng soi vào ổ khóa một lát rồi đột ngột nói:

- Cánh cửa này đã được mở ra rồi, chắc do hai kẻ đã đột nhập vào trước chúng ta lúc nãy.

Lão dùng tay đẩy nhẹ, cánh cửa từ từ mở ra rồi quay lại đưa tay vẫy Kim Phi Hùng, cả hai vội lướt vào bên trong.

Kim Phi Hùng cũng lẹ làng bước theo Hàn Không Không vào trong thiền viện, chàng đưa mắt nhìn lên phía trong, cách trang trí thay đổi khác hẳn, ở chính giữa đại điện chiếu sáng lấp lánh của vô số tượng Phật.

Hai bên có lẽ là những gian phòng của tăng sĩ ngồi tọa thiền.

Đọc theo hai bên đại diện đều có trở một cửa hình bán nguyệt, phía bên hữu có khắc hai chữ vàng “Trữ Kim”. Phía bên tả có hai chữ “Tích Ngọc”.

Kim Phi Hùng lắc đầu cười bảo:

- Mấy cái chữ này thì phải để cho kẻ phàm phu tục tử dùng, còn ở trong thiền viện này thì không hợp chút nào.

Hàn Không Không cũng cười đáp:

- Người bình thường dùng mấy chữ này để cầu may, chớ ai mà có nhiều ngọc ngà châu bảo như thế. Kiến Văn Đế dùng mấy chữ này chẳng rõ là có châu báu thực sự hay chẳng ?

Nói rồi bèn đi về phía Tích Ngọc môn, Kim Phi Hùng mỉm cười lên tiếng:

- Người xuất gia ngũ uẩn đều không, nếu như còn vướng bận những vật ngoại thân như vậy há chẳng phải đã trở thành bọn sư hổ mang rồi sao ?

Xuyên qua cửa Tích Ngọc môn, phía trong có một hành lang dài, ở cuối hành lang là mấy gian phòng, trên mỗi gian phòng này có khắc hai chữ vàng khác nhau, song cửa đều không có khóa.

Hàn Không Không thuận tay đẩy cánh cửa ra, đoạn ghé đầu nhìn xem, phía trong phòng chất đầy những sách, dường như những loại kinh điển Phật gia, khiến lão cực kỳ thất vọng.

Kim Phi Hùng mỉm cười:

- Đây có lẽ là Tàng Kinh Các. Hàn huynh nếu như có ý trở thành Phật thì có thể dùng đến những vật này đó.

Hàn Không Không đáp:

- Nếu như Kim huynh có thú vui thì hãy dùng nó, còn chúng ta chẳng lẽ vào đây mà chịu trở về tay không hay sao ?

Kim Phi Hùng vội tắt ngay nụ cười:

- Nơi đây đã là nơi chứa kinh tàng sách của thiền viện, thì cái Đan thư gì gì đó chắc là ở đây.

Hàn Không Không lắc đầu:

- Không có đơn giản như thế, lão thái giám đó thông thuộc thuật cửu cung địa số, phép thổ mộc tương khắc, trong thiền viện này tất có bố trí cơ quan cẩn mật, lão thâm nhi chỉ e không sao tìm ra cơ quan đó mà thôi.

Kim Phi Hùng chợt như tỉnh ngộ:

- Lời người nói thật có lý, ta thấy có điều chẳng nên xem nơi đây làm gì, chúng ta hãy đi ra hậu viện coi thử.

Hai người quay mình chuyển bước đi ra phía hậu viện.

Thiền viện này vô cùng rộng lớn, bởi vì bên trong không có người, lại thêm bốn bề màn đêm dày đặc bao phủ, khiến cho Kim Phi Hùng tuy có nội lực cực kỳ thâm hậu, song nhãn lực cũng bị hạn chế rất nhiều. Hàn Không Không đã nổi danh trên giang hồ với danh hiệu đệ nhất thần thủ, quen hành sự trong bóng đêm, nên thân pháp linh xảo hơn Kim Phi Hùng rất nhiều, đôi mắt ti hí của lão đảo qua liếc lại không ngừng, rồi đột nhiên nhìn xuống dưới chân, đoạn lên tiếng bảo chàng:

- Trong thiền viện này tất phải có mật thất, hoặc giả một địa đạo ngầm nào đó.

Kim Phi Hùng vội đứng lại:

- Làm sao mà người biết được ?

Hàn Không Không đáp:

- Đại hiệp thử nghĩ xem, Kiến Văn Đức là một vị đế quân bị thất sủng nên phòng có kẻ đến vây bắt, lại nữa người đã tham ngộ Phật môn đại giác, tự nhiên phải kiếm một nơi cực kỳ kín đáo để tĩnh tọa, tham thiền nhập định.

Kim Phi Hùng nghĩ ngợi giây lát rồi gật đầu:

- Quả có lý, nhưng trong ngôi thiền viện rộng lớn này bóng đêm dày đặc làm sao mà tìm thấy cho được.

Hàn Không Không lại nói:

- Lúc xây lên ngôi thiền viện này nhất định phải có nguyên nhân của nó, nếu như chúng ta tìm thấy họa đồ của ngôi thiền viện này thì mọi việc cực kỳ dễ dàng.

Kim Phi Hùng liền nói:

- Người thiệt là phí lời vô ích, lúc này ta làm sao kiếm được họa đồ đó ?

Giọng hai người phát ra rất nhỏ, bước chân vẫn tiếp tục chuyển động từ từ ra sau hậu viện.

Lối kiến tạo của ngôi thiền viện cực kỳ quái lạ, bọn họ tuy đi khắp nơi mà vẫn không phát hiện ra điều chi lạ lùng cả.

Kim Phi Hùng chợt dừng bước nói:

- Đủ rồi, truyền ngôn trên giang hồ chưa chắc đáng tin cậy, người chỉ tốn công vô ích mà thôi.

Hàn Không Không kinh ngạc:

- Lão thâm nhi đã đi tra xét khắp nơi rồi, tin tức này rất xác thực, chúng ta hãy xem xét thêm một vòng thử xem.

Kim Phi Hùng chợt nghĩ tới một chuyện, bèn cất tiếng hỏi:

- Nghe nói Bích Vân thiền tự cũng là một môn phái trong võ lâm, điều đó có đúng không ?

Hàn Không Không đáp:

- Bích Vân thiền tự tuy chưa khai tông lập phái, song người trong giang hồ đều biết võ công của tăng nhân tự viện này chẳng phải tầm thường, thậm chí còn ngang hàng với Thiếu Lâm tự nữa là đằng khác, nhưng điểm khác biệt là tăng nhân của Thiếu Lâm tự người nào cũng biết võ công, còn Bích Vân thiền tự chỉ truyền thụ võ công cho tăng nhân có tư chất đặc biệt mà thôi, các tăng nhân còn lại không khác chi người tầm thường, luôn chăm chú niệm kinh gõ mõ suốt ngày không thôi, ai nấy chú tâm học Phật, số tăng nhân biết võ công không quá hai ba chục người.

Kim Phi Hùng ồ lên một tiếng:

- Ha ha, là như thế.

Rồi chàng nói tiếp:

- Thiền viện này nằm phía sau Bích Vân thiền tự, vừa rồi Cửu Thiên thần ma làm náo loạn, e rằng đã kinh động đến tăng nhân trong chùa, mà tại sao lại chưa thấy bọn họ đến.

Hàn Không Không vội đáp:

- Lão thâm nhi cũng nghĩ như thế, có lẽ bọn họ không biết nơi đây ẩn chứa điều bí mật.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Chuyện này cực kỳ vô lý, năm xưa Kiến Văn Đế đến đây lánh nạn, nếu như không nhờ tăng nhân nơi đây trợ giúp, làm sao có thể hoàn thành được một gian phòng rộng lớn như vậy ?

Hàn Không Không vội nói:

- Có lẽ lão quá tin tưởng vào rừng trúc này đó thôi.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Điều này cũng chưa chắc đã có lý, cứ xem xét thì trong đây tất phải có nguyên nhân của nó.

Hàn Không Không lấy tay xoa đầu:

- Thời khắc chẳng còn sớm nữa, chúng ta hãy bỏ chuyện này qua một bên được không ?

Kim Phi Hùng dường như có chút kinh ngạc:

- Không được, nơi này có vẻ cổ quái lắm.

Hàn Không Không giật mình:

- Có điều chi mà cổ quái.

Kim Phi Hùng hơi ngẩng đầu lên rồi chợt nói:

- Chúng ta này giờ nói chuyện chớ đâu có hành động, tại sao chúng ta không còn ở nguyên vị nữa vậy ?

Hàn Không Không đưa mắt ngó quanh tứ phía, sắc mặt chợt lộ vẻ hốt hoảng:

- Hổng rồi, vừa rồi chúng ta rõ ràng ở phía hậu viện, tại sao lại có thể chuyển đến nơi này ?

Kim Phi Hùng không nói tiếng nào, chỉ tung mình lướt tới phía trước, đưa tay sờ vào bức tường, quả nhiên bàn tay chàng chạm phải vách đá lạnh ngắt như băng.

Cũng chính ngay lúc đó, Hàn Không Không phóng mình theo hướng ngược lại, rồi cũng đưa tay sờ lên vách tường, cảm giác lạnh buốt của vách đá khiến lão rùng mình, đoạn la lên thất thanh:

- Chúng ta trong lúc vô ý đã bị hãm vào một gian thạch thất rồi.

Lúc này Kim Phi Hùng cũng đã đưa tay vào bốn vách đá để thăm dò, chàng cảm thấy bốn mặt đá dường như liền một khối, không thể nào tìm được khe hở để thoát ra. Trong lòng không khỏi kinh sợ liền nói với Hàn Không Không:

- Cứ theo ta thấy phía trong thiền viện này tất có kẻ âm thầm điều khiển cơ quan bí mật, nếu không thì chúng ta làm sao có thể đi vào gian thạch thất này.

Hàn Không Không nói:

- Thiền viện này bị phong bế đã lâu, tại sao có thể có người được ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Bích Vân thiền tự ngang hàng với Thiếu Lâm, tự nhiên sẽ chẳng thiếu nhân tài đâu.

Hàn Không Không chợt hiểu:

- Nói vậy cũng có lý, phong thanh đã truyền bá ra giang hồ thì tăng nhân của Bích Vân thiền tự ắt đã có phòng bị từ trước rồi.

Kim Phi Hùng vận dụng nhãn lực xem xét lại chung quanh một hồi, đoạn chàng lên tiếng:

- Bất luận là có người âm thầm điều khiển bên trong hay không ? Chúng ta cũng phải làm cách nào thoát ra khỏi nơi đây.

Hàn Không Không lấy từ trong Bách Bảo Nang ra một vật nhỏ, quẹt nhẹ vào tường, ánh lửa lập tức lóe lên, rọi ánh lên bức tường đá, rồi lão lấy tay gõ lên bức tường liên tục. Song vẫn không cách nào tìm ra khe hở, bất giác lão bật lên tiếng thở dài buồn bã:

- Xem ra chúng ta không sao thoát khỏi nơi này rồi.

Sắc mặt Kim Phi Hùng vẫn cực kỳ giá lạnh, mấy năm nay lưu lạc giang hồ, gặp phải biết bao điều hung hiểm, nên khiến cho tính khí của chàng trở nên lạnh lùng cứng rắn vô cùng.

Chàng cũng biết rằng gian thạch thất này đã được bố trí trong thiền viện, tất phải kín đáo cẩn mật, kẻ nào đã bị nhốt vào chắc chắn sẽ không cách nào kiếm được đường ra, cho nên chàng hết sức bình tĩnh.

Lúc này Hàn Không Không cực kỳ sợ hãi, mồ hôi lão vã ra như tắm, thấy Kim Phi Hùng lẳng lặng không nói tiếng nào, bèn bảo chàng:

- Trong thạch thất này không hề tìm ra kẻ hở, cơ quan để mở tất phải ở phía ngoài.

Kim Phi Hùng cười lạnh đáp:

- Không cần người phải nói điều đó.

Đột nhiên.

Ầm...

Ầm...

Những tiếng động khủng khiếp vang dội vào trong tai hai người.

Gian thạch thất bỗng rung lên dữ dội.

Hàn Không Không hoảng sợ, hét lên:

- Không xong rồi, cơ quan trong thiền viện quả nhiên đã có kẻ nào đó đang điều khiển.

Trong lúc lão đang nói, bức tường đá đối diện hai người đã chậm chậm di động.

Kim Phi Hùng trầm giọng hừ lên một tiếng:

- Xem ra bọn chúng sắp sửa ép chúng ta chết bẹp ở trong đây.

Lúc này tiếng động ầm ầm trong gian thạch thất vang lên to hơn, vách đá càng lúc càng di động lại gần hai người hơn, hai người đã hết đường lui ra sau, hai bên tả hữu cũng không còn chỗ để tránh nữa, vách đá chỉ còn cách bọn họ chừng mấy tấc nữa thôi.

Kim Phi Hùng vội hít một hơi chân khí, song chưởng đẩy ra phía trước ra ý muốn chặn vách đá lại.

Song chưởng của chàng vừa đẩy ra, lập tức có hai luồng lực đạo ào ra nhưng vì lực chuyển động của vách đá quá lớn nên chỉ khiến cho vách đá chuyển động chậm lại, không thể nào dừng lại hoàn toàn được.

Hàn Không Không cũng vận Huyền môn công phu đánh ra, hai người hợp lực chặn lại, song cũng vẫn chỉ làm cho vách đá di động chậm lại một ít nữa mà thôi, lúc này hai bức tường cách nhau càng lúc càng gần, độ khoảng chừng hai ba tấc.

Hàn Không Không thở hồng hộc, khẽ cất tiếng rên rỉ:

- Ôi ! Chẳng ngờ lão thâm nhi nhất thời động lòng tham mà khiến cho Kim đại hiệp phải bị liên lụy.

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp lại:

- Sinh tử có mạng, sống chết có số, không cần người phải rên rỉ như thế.

Hai người đang vận công lực chặn bức tường lại làm cho bức tường đang dần dần chậm đi, chợt phân tâm nói chuyện khiến cho bức tường lại chuyển động nhanh thêm một chút.

Kim Phi Hùng thoáng giật mình, vận Huyền môn công phu ra sức đẩy tiếp.

Nhưng mà trong lòng hai người đều biết rất rõ, bọn họ cứ tiêu hao chân lực như vậy sớm muộn gì cũng sẽ mất mạng.

Hàn Không Không được giang hồ gọi là Nhất thế thần châu, vì lão có cơ trí hơn người, giáo hoạt khôn lường, chưa bao giờ chịu mất uy danh, nhưng trong tình thế cấp bách như vậy cho dù lão cơ trí tuyệt luân cũng không sao thi triển ra được. Thấy bức tường cứ tiến lại gần, lão đành nhắm mắt thốt ra một tiếng tuyệt vọng:

- Thế là xong !

Kim Phi Hùng đột nhiên thu song chưởng lại rồi lên tiếng:

- Vách đá hết di động rồi.

Hàn Không Không cũng thu hồi song chưởng lại, đoạn nhẹ nhàng thở ra một hơi, xong rồi mở mắt ra nói:

- Chỗ chúng ta đang đứng tựa như có một địa đạo, chắc rằng phía trước sẽ có đường ra.

Kim Phi Hùng cũng ngược mắt nhìn về phía trước mặt:

- Cho dù có địa đạo, chúng ta cũng chưa chắc đã thoát ra được.

Thình lình.

Kẹt...

Phía trước đột nhiên hiện ra một cánh cửa.

Kim Phi Hùng chợt dừng lại không bước ra.

Xem ra trong bóng tối quả nhiên có kẻ đang điều khiển cơ quan bí mật.

Hàn Không Không thoáng động tâm cơ, nói với chàng:

- Kệ bà nó, là phúc hay là họa, nếu là họa thì không thể tránh được, chúng ta cứ đi đến đâu biết đến đó, chẳng nên biết nhiều thêm chi cho mệt.

Nói đoạn lão phóng mình vượt lên trước Kim Phi Hùng, chàng vội rút thanh đoạn kiếm, khoát tay ngăn Hàn Không Không lại:

- Hàn huynh hãy dừng lại, để cho ta lên trước cho.

Hàn Không Không quay đầu lại nhìn chàng:

- Kim đại hiệp hãy cách xa ta ra một chút, để ta đi trước khai lộ dẫn đường.

Hai người cứ âm thầm theo đường địa đạo tiến lên trước, chợt cảm thấy địa đạo hơi nghiêng xuống dưới, đường càng lúc càng dốc, rồi dần dần trên đạo lộ hiện ra những lớp đá.

Sắc mặt Hàn Không Không hiện ra vẻ nghi hoặc:

- Nơi chúng ta đang đi dường như là một đường thông đạo.

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Kẻ âm thầm thao túng cơ quan bí mật tựa hồ có ý dẫn nhập chúng ta vào trong địa đạo.

Hàn Không Không chợt như hiểu ra:

- Đúng vậy, nếu như kẻ trong bóng tối không có ý như thế thì làm sao chúng ta có thể đến đây, chỉ chưa rõ dụng ý của y ra sao mà thôi.

Kim Phi Hùng đáp:

- Cho dù dụng ý của y ra sao, lúc này chúng ta bước đến đâu biết đến đó.

Hai người đi chừng ba mươi bậc đá đã đến trước một gian thạch thất, Hàn Không Không đưa tay đẩy vào, cánh cửa bằng đá của thạch thất không hề động dậy. Kim Phi Hùng vội lên tiếng:

- Người hãy tránh ra để ta thử xem nào.

Chàng âm thầm vận Huyền môn công phu đẩy nhẹ một cái, cánh cửa bằng đá chợt nhích ra, để lộ ra một gian thạch thất vuông, rộng ước chừng ba trượng, phía trong là một cái bàn và băng ghế, tất cả đều bằng đá, trang trí hết sức quái lạ.

Kim Phi Hùng bước vào trước, Hàn Không Không theo sau dùng một vật lắc nhẹ một cái, ánh lửa soi sáng gian thạch thất, chợt thấy phía trên thạch bàn hiện ra hai dòng chữ, nét uốn lượn như rồng bay phượng múa:

“Phật môn là chốn tịnh địa, hà tất có bảo vật ? Rời khỏi nơi này ngay, bằng không sẽ gặp tai họa.”

Ánh mực đen lấp lánh còn chưa khô hết, khiến cho Kim Phi Hùng ngẩn người kinh ngạc, chàng thầm nghĩ:

“Cứ xem chuyện này đủ biết phía trong thiên viện quả nhiên có người canh giữ.”

Hàn Không Không gật đầu:

- Chúng ta không có họa đồ mà cứ liều xông vào cũng vô ích mà thôi, chi bằng hãy nghe theo lời khuyên của kẻ giấu mặt rời khỏi nơi đây là hơn.

Kim Phi Hùng nghĩ ngợi giây lát rồi nói:

- Nhưng mà gian thạch thất này không có đường thông ra bên ngoài thì làm sao chúng ta thoát ra được ?

Hàn Không Không giơ cao ngọn đèn trong tay rồi bảo:

- Chúng ta hãy đi tìm thử xem.

Đoạn lão dùng ngọn đèn nhanh chóng xem xét kỹ trong gian thạch thất, đột nhiên lão reo lên vui mừng:

- Ở đây rồi !

Nói xong lão lấy tay đẩy mạnh vào tường.

Cạch...

Liền đó bỗng thấy hiện ra một khung cửa nhỏ, Hàn Không Không lấy chân đạp vào đó nói:

- Sau cánh cửa này tất là lối ra rồi đó !

Vừa ra khỏi thạch môn, phía trước hiện rõ một lối đi ngắn, đi được mấy trăm bước thì không còn thấy đường ra đâu nữa.

Kim Phi Hùng dừng lại, cất tiếng nói:

- Địa đạo này ẩm ướt vô cùng, không biết dẫn đến đâu ?

Hàn Không Không giơ cao ngọn đèn nhỏ đáp:

- Bọn họ đã xây nên địa đạo này tất nhiên có dụng ý gì đây, chúng ta tìm thử xem sao ?

Bất ngờ từ trên đỉnh đầu hai người có thanh âm trầm đục vang lên:

- Phúc họa vô lối, chỉ do thế nhân mà ra, nhị vị đã biết dừng đúng lúc, thật là người thức thời, xin mời nhị vị lên đây.

Kim Phi Hùng vội vàng ngược nhìn vào chỗ có thanh âm vừa phát ra, quả nhiên thấy có một lỗ trống, lập tức vọt mình theo đó mà tung ra bên ngoài.

Hàn Không Không cũng nhanh lẹ phóng người theo.

Khi hai người chân vừa chạm đất, thấy sương sớm phủ khắp xung quanh, phương đông đã hiện ra ánh sáng trắng mờ.

Kim Phi Hùng khẽ buông tiếng thở dài, hỏi Hàn Không Không:

- Nơi này là địa phương nào vậy ?

Hàn Không Không đưa mắt nhìn chung quanh rồi đáp:

- Nơi này có lẽ là Chung Sơn.

Kim Phi Hùng bước lên trước, hạ giọng nói:

- Đi thôi, chúng ta phải trở về.

Hàn Không Không thấy mặt Kim Phi Hùng hơi nhăn lại, biết trong lòng chàng không vui liền lên tiếng:

- Chỉ giận lão thâm nhi vô tâm, không chịu tra xét sự tình cho minh bạch để làm phiền đến tôn giá phải mất công vô ích.

Kim Phi Hùng lạnh lùng cất tiếng đáp lại:

- Trước đây tại hạ không hề có ý xâm nhập vào thiền viện này, chẳng qua chỉ vì hiếu kỳ mà thôi, từ đây về sau đây là chuyện riêng của tại hạ.

Hàn Không Không ngơ ngác nói:

- Lão thâm nhi không minh bạch ý của Kim đại hiệp.

Kim Phi Hùng lớn tiếng cười đáp:

- Ta nói cho lão biết, Thanh Y Tu La không dễ dàng chịu thua như vậy đâu.

Hàn Không Không chợt hiểu:

- Ý của Kim đại hiệp là muốn quay lại hay chăng ?

Kim Phi Hùng hừ lên một tiếng rồi nói:

- Ta phải giao đấu với tăng nhân của Bích Vân thiền tự để xem bọn họ có tài cán gì mà dám phách lối như thế.

Hàn Không Không lắc đầu:

- Chuyện này thì lão thâm nhi không hề có ý tham dự.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Ta đâu có muốn mời người trợ thủ bao giờ ?

Hàn Không Không nhún vai, miệng lão cười khổ:

- Lão thâm nhi chẳng phải nhát gan đâu, vì cảm thấy chuyện này vô nghĩa quá.

Kim Phi Hùng thoáng ngạc nhiên:

- Chuyện tối qua là do người an bài, cố sao bây giờ lại không muốn làm nữa ?

Hàn Không Không vội tiếp lời:

- Chuyện này hết sức rõ ràng, lúc trước lão thâm nhi cho rằng trong đó có bảo vật, đến nay mới phát hiện bên trong có người âm thầm điều khiển cơ quan bí mật, chứng tỏ bảo vật đã rơi vào tay người ta, chúng ta có đến cũng vô ích thôi.

Kim Phi Hùng lạnh lùng cười lên một tràng dài:

- Hóa ra là như thế.

Hàn Không Không đột nhiên dừng bước:

- Tối qua có mấy người khác cũng đột nhập vào đó, không biết bọn họ ra sao rồi.

Kim Phi Hùng giọng lạnh như băng:

- Bọn chúng có lẽ cũng không may mắn hơn chúng ta đâu.

Hàn Không Không vẫn không chịu yên:

- Cái vị Thanh Y Tu La giả mạo đó thì lão thâm nhi không biết, còn đối với Phụng Lăng trang chủ Cổ Trường Khanh thì những cái cơ quan này vị tất đã làm cho lão khó chịu.

Kim Phi Hùng trầm tư một lát rồi bảo Hàn Không Không:

- Hai ta phải chia tay ở đây thôi, ta phải đi tìm một người.

Hàn Không Không chợt nói:

- Phải chăng Kim đại hiệp đến tìm Ngọc phiến lang quân của Phụng Lăng trang ?

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Sai rồi, ta phải đi tìm xá muội.

Ánh mắt Hàn Không Không chiếu ra tia nhìn kỳ dị:

- Lão thâm nhi có thể đi cùng được không ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Không cần, chúng ta hợp tác đến đây là chấm dứt.

Hàn Không Không cực kỳ thất vọng:

- Chúng ta chỉ tạm thời chia tay song chuyện hợp tác của chúng ta vẫn có hiệu lực mà.

Kim Phi Hùng khoát tay:

- Người đi đi, chuyện hợp tác sẽ nói sau.

Hàn Không Không biết ý chàng đã quyết, nên lạnh lẽ phóng mình đi mất dạng.

Kim Phi Hùng đang định bước xuống núi, đột nhiên có tiếng bước chân vang lên, thì ra là Cổ Trường Khanh chậm chậm bước tới, mỉm cười nói với chàng:

- Việc tối hôm qua thật là ly kỳ biết bao !

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Cổ trang chủ quả là cao minh, lại thêm tinh thông thuật cứu cung địa số, lẽ đâu không nhận ra phía trong thiền viện có chỗ quái lạ.

Cổ Trường Khanh cười ha hả đáp:

- Ngu huynh nhất thời sơ ý, không nghĩ ra phía trong có người thao tác, cơ hồ đều bị hắn ta xỏ mũi dắt đi.

Kim Phi Hùng hỏi:

- Kẻ điều khiển thao tác cơ quan bên trong phải chăng là tăng nhân của Bích Vân thiền tự.

Cổ Trường Khanh lắc đầu:

- Bích Vân thiền tự lúc này có nhiều chuyện phải lo, đâu có thời giờ mà làm những chuyện này.

Kim Phi Hùng thoáng động tâm:

- Nói như vậy có nghĩa là do kẻ khác làm ư ?

Cổ Trường Khanh khẽ gật đầu:

- Ngu huynh nhất thời không sao tra xét ra được là nhân vật nào đứng sau chuyện này.

Kim Phi Hùng hỏi tiếp:

- Còn vị đồng hành Cửu Thiên thần ma đi cùng với Cổ trang chủ đâu rồi ?

Cổ Trường Khanh nhẹ nhàng tiếng thở dài:

- Chỉ e rằng y đã bị hãm nhập trong thiên viện.

Đoạn lão ngược mặt nhìn lên trời rồi bảo chàng:

- Thời khắc không còn sớm nữa, huynh đệ nếu như vô sự có thể đi cùng với ngu huynh, cứ theo như ngu huynh đây, tình thế ở Kim Lăng càng lúc càng phức tạp.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Tiểu đệ đang có chuyện gấp, ngày sau sẽ gặp lại.

Cổ Trường Khanh cũng không gượng ép, bèn vòng tay cáo biệt, rồi bước đi.

Trong lòng Kim Phi Hùng có chuyện, mất cho một đêm không ngủ, chàng vẫn tung mình phóng như bay về phía sông Tần Hoài, thấy du thuyền Kỷ La Xuân của Bạch Lân Thu vẫn còn đậu lại ở đó, liền phóng mình lên thuyền lớn tiếng gọi:

- Tử Quyên cô nương đã dậy chưa ?

Tử Quyên liền ứng tiếng, rồi đi ra ngoài thuyền, thấy Kim Phi Hùng đến nét mặt nàng lộ ra vẻ kinh dị vội cất tiếng:

- Kính chào công tử.

Kim Phi Hùng đi vào trong thuyền, ngồi xuống hỏi nàng:

- Kim cô nương có đến đây không ?

Tử Quyên lắc đầu:

- Kim cô nương và Tô cô nương đều không đến đây.

Kim Phi Hùng lại hỏi:

- Nàng có biết hai người hiện giờ đang ở đâu không ?

Tử Quyên liền đáp:

- Tiểu tỷ rất hiếm khi rời khỏi thuyền, cho dù bọn họ có nói thì cũng vô dụng mà thôi.

Kim Phi Hùng thấy Tử Quyên nói vậy, chàng thất vọng đứng dậy đi ra khỏi thuyền trở về khách điểm, khẽ đưa mắt liếc nhìn gian phòng phía đông, Cốc Chi Dương dường như không có trong phòng, thế là chàng quay trở về phòng mình.

Vừa đặt mình xuống giường, chàng định nhắm mắt nghỉ ngơi. Thốt nhiên có tiếng gõ cửa vọng vào, chàng vội mở cửa nhìn ra thấy Kim Ngân Thi, bất giác giọng chàng không vui:

- Hai hôm nay người đi đâu vậy ? Người khiến ta lo lắng không yên chút nào.

Kim Ngân Thi cũng không vui bảo chàng:

- Ca ca còn dám trách tiểu muội hử. Việc chính thì ca ca không lo, cứ mãi đi chung với cái lão Thần trâu Hàn Không Không, vạn nhất xảy ra cố sự há chẳng phải ôm hận suốt đời hay sao ?

Kim Phi Hùng kinh ngạc:

- Tại sao muội muội lại biết chuyện này ?

Kim Ngân Thi ngậm hổi hận vì mình đã lỡ miệng, cố làm bộ tức giận đáp:

- Ca ca, bốn phía bị kẻ thù vây hãm, nhất cử nhất động làm sao mà qua mắt bọn chúng được.

Kim Phi Hùng thoáng có vẻ bức bối:

- Ta có lý của ta, không cần người phải lo lắng.

Kim Ngân Thi nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, đoạn im lặng một hồi sau đó ngẩng mặt lên nói với Kim Phi Hùng:

- Tiểu muội đến đây để từ biệt ca ca, vài hôm nữa tiểu muội phải rời khỏi Kim Lăng.

Kim Phi Hùng cực kỳ kinh ngạc, vội đứng bật dậy:

- Không được, từ nay về sau muội muội không được rời ta nửa bước.

Kim Ngân Thi khẽ lắc đầu, giọng cương quyết:

- Chuyện này thì không thể được, tiểu muội không thể phản lại lệnh bài của sư môn.

Kim Phi Hùng vô cùng kích động:

- Sư phụ của muội là người trong chốn Phật môn, tại sao lại vô lý đến như thế ?

Kim Ngân Thi đáp:

- Đã là môn hạ của sư phụ thì phải tuân theo lệnh bài của sư môn, điều đó có gì là đáng trách.

Kim Phi Hùng biết muội muội chàng nói rất thực tình, nên chàng trầm mặc một hồi, đoạn nói:

- Như vậy thì huynh muội chúng ta chừng nào mới được gặp lại.

Kim Ngân Thi khóe mắt ngấn lệ, ghen ngào đáp:

- Có thể là mấy ngày sau nữa, song cũng có thể không bao giờ gặp lại.

Kim Phi Hùng chột cau đôi mày, ánh mắt sáng rực chiếu thẳng vào mặt nàng:

- Có chuyện gì xảy ra vậy ?

Kim Ngân Thi lẳng lặng không đáp, chỉ lắc đầu buồn bã:

- Chuyện này có ẩn tình khó nói, ca ca đừng nên tra vấn tiểu muội làm chi cho thêm buồn.

Kim Phi Hùng bỗng đổi giọng:

- Không được, ta phải đến gặp lệnh sư để hỏi cho ra chuyện, tại sao sư phụ người lại an bài như vậy ?

Chàng đi đi lại lại trong phòng rồi nói tiếp:

- Nếu như bà ta quả thật có điều khó nghĩ thì ngu huynh sẽ không gây chuyện khó dễ chi đâu.

Kim Ngân Thi gật đầu:

- Tiểu muội sẽ đem lời của ca ca về bẩm báo với sư môn.

Nàng dừng lại một lát, đoạn lên tiếng nói tiếp:

- Đáng lý tiểu muội phải lưu lại cho đến khi trận đấu của ca ca với Võ Đang và Tứ đại tôn giả của Thiên Long tự xong mới có thể đi được, nhưng mà...

Kim Phi Hùng cười lên một tràng dài:

- Điều đó thì không cần thiết, không có muội muội bên cạnh ta càng đỡ lo hơn.

Kim Ngân Thi cúi đầu, lấy tay mân mê vạt áo, giọng nàng nhỏ lại:

- Chuyện đi cứu Bạch cô nương thì ca ca chớ quên, người ta đã có thâm tình với ca ca như vậy, không nên bỏ mặc người ta.

Kim Phi Hùng khảng khái:

- Ca ca đây ân oán phân minh, không bao giờ thất hứa với nữ nhân.

Kim Ngân Thi nói giọng đượm buồn:

- Nếu như ca ca chỉ thương hại nàng thôi thì chớ đi làm chuyện đó.

Kim Phi Hùng trừng mắt nhìn nàng:

- Tại sao vậy ?

Kim Ngân Thi bật tiếng thở dài:

- Trường Xuân đảo không hề làm khó dễ gì nữ nhân cả, bọn họ bắt Bạch Lãnh Thu chỉ vì nàng là người đồng hành của Thanh Y Tu La, nếu như ca ca không có cảm tình với nàng thì Bạch Lãnh Thu cũng chỉ là một ca kỹ bình thường trên sông Tần Hoài mà thôi.

Lời nói của nàng khiến cho Kim Phi Hùng thoáng ngây người nghĩ ngợi. Tuy chàng phủ nhận quan hệ của mình với Bạch Lãnh Thu, song chàng không thể thừa nhận chàng đã trao tín vật cho nàng.

Kim Ngân Thi thấy chàng im lặng không đáp, nên bèn nói tiếp:

- Tiểu muội tuy chưa từng gặp Bạch cô nương, nhưng mà nghe Tử Quyên nói nàng rất tự cao, chỉ có với ca ca nàng mới biểu lộ mối chân tình của mình mà thôi.

Kim Phi Hùng thoáng cau mày:

- Muội muội không cần phải nói nữa.

Kim Ngân Thi bật tiếng thở dài:

- Không nói nữa thì thôi.

Đoạn nàng đứng dậy nói tiếp:

- Tiểu muội không thể lưu lại đây lâu, ca ca phải nên bảo trọng.

Kim Phi Hùng đột nhiên cảm thấy bi thương vạn phần, vì chàng là người tràn đầy tình cảm, tuy mối huyết thù in đậm trong lòng không có lúc nào nguôi, đã biến chàng trở thành một con người lạnh lùng tàn khốc. Song đó chỉ là bề ngoài, một khi bị chân

tình kích động, liền khiến chàng trở thành một người khác hoàn toàn, vẻ mặt lạnh biến mất, bước tới nắm hai tay nàng:

- Muội muội hãy trở về theo huấn lệnh của sư phụ, nên nhớ bảo trọng lấy thân, vạn nhất ngu huynh không may táng mạng trong lần quyết đấu này, thì muội hãy thay ta báo thù cho gia phụ, gia mẫu chúng ta.

Kim Ngân Thi bị chàng nắm chặt hai tay, bản thân bất ngờ như có luồng điện chạy qua, thân hình nàng khẽ run lên, mặt đỏ hồng, nói với chàng:

- Ca ca không nên nói những lời không may như thế, ca ca phải đánh bại bọn chúng.

Nói rồi nàng nhẹ nhàng rút hai tay ra, không dám nhìn thẳng vào mắt Kim Phi Hùng, đoạn lẹ làng quay người chạy nhanh ra cửa.

Kim Phi Hùng vốn tính tình hào sảng, chàng không hề chú ý câu nệ tiểu tiết, cho nên không hề lưu tâm đến vẻ mặt khác lạ của Kim Ngân Thi, mắt chàng nhìn theo bóng Kim Ngân Thi cho đến khi nàng hoàn toàn mất dạng, miệng chàng lẩm bẩm:

- Muội muội mình đi rồi thì càng tốt, ta đỡ phải lo lắng.

Chợt nghe phía ngoài cửa vang đến một tràng cười sảng khoái, rồi có một thanh âm vang lên:

- Tình huynh muội của huynh dài thật là khác xa người thường, tại hạ thật vô cùng bái phục.

Liền đó tấm rèm cửa bị vệt qua một bên, Cốc Chi Dương nhẹ nhàng lướt vào.

Kim Phi Hùng hết sức kinh ngạc, vội hỏi:

- Cốc huynh đã về rồi à ?

Cốc Chi Dương đáp:

- Chỉ vì có lệnh muội ở đây nên ta không tiện vào quấy rầy huynh dài đó thôi.

Trong lòng Kim Phi Hùng tuy không vui, nhưng chàng cũng chẳng tiện nói ra mà chỉ hạ giọng mời ý:

- Cốc huynh hãy an tọa.

Cốc Chi Dương không hề khách khí, liền ngồi xuống ngay lập tức, đoạn bảo chàng:

- Gần đây Kim Lăng càng lúc càng náo nhiệt, có lẽ võ lâm Trung Nguyên sắp xảy ra đại sự.

Kim Phi Hùng cố làm ra vẻ ngơ ngác:

- Cốc huynh chắc rất nhanh nhạy, không biết lại có tin gì mới chẳng ?

Cốc Chi Dương cất tiếng cười lạnh:

- Điều mà Kim huynh biết e rằng còn nhiều hơn ta nữa kìa.

Kim Phi Hùng thoáng động tâm, chàng mỉm cười đáp:

- Tại hạ làm sao mà linh thông tin tức bằng Cốc huynh được ?

Cốc Chi Dương bỗng cười lên ha hả:

- Kim huynh quả là người kín miệng thật, nhưng theo ta nghĩ, Kim huynh mới chính là chủ nhân của cuộc náo nhiệt này.

Kim Phi Hùng biết y đến đây để thám thính mình nên cũng ứng tiếng đáp:

- Thật chẳng dám, Cốc huynh quá đề cao ta đó thôi.

Cốc Chi Dương chợt nghiêm sắc mặt:

- Gần đây những nhân vật võ lâm đến Kim Lăng theo như nhận xét của ta thì ngoài thế lực của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo còn có Bách Kiếm Minh và phái Võ Đang, lại thêm tăng nhân Thiên Long tự, mà phái Võ Đang đã liên thủ với Thiên Long tự, nên thực ra chỉ còn lại bốn thế lực mà thôi.

Y ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Trong bốn thế lực này, tự nhiên là Bách Kiếm Minh có thanh thế lớn nhất, nhưng về sau này ai mạnh hơn ai thì khó mà nói trước được.

Kim Phi Hùng liếc nhìn y rồi đáp:

- Ta không hiểu ý của Cốc huynh.

Cốc Chi Dương cười nói:

- Ngoài mặt thì dường như Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc, thậm chí cả Thiên Long tự cũng đến Trung thổ có ý tranh bá võ lâm, các phái võ lâm Trung thổ cần liên thủ để chống lại thế lực ngoại lai. Song thực tế mục đích của mọi người chỉ là để...

Y bật cười ha hả, đoạn nói tiếp:

- Ngay cả Kim huynh cũng chẳng phải là ngoại lệ...

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Tại hạ thật tình là kẻ ngu muội, không hiểu được cao kiến của Cốc huynh.

Cốc Chi Dương lại cười đáp:

- Hiểu hay không điều đó không cần biết, nhưng mà ta hỏi thật, Kim huynh đến đây lần này mục đích là để báo thù cho lệnh tôn phải chăng ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng cười lên một tràng:

- Nếu như Cốc huynh không tin vậy thì tùy ý huynh đài muốn cho là sao cũng được.

Cốc Chi Dương gật đầu:

- Điểm này thì ta tuyệt đối tin lời của Kim huynh, song theo ta nhận xét thì tình thế tựa như vô cùng bất lợi cho người đó.

Kim Phi Hùng thản nhiên nói:

- Không sai, tại hạ vốn hành sự trên giang hồ cô độc một mình, nhưng mà điều đó chẳng hề quan trọng.

Cốc Chi Dương lại lên tiếng:

- Ta có ý muốn trợ thủ cùng Kim huynh, không biết Kim huynh có chịu dung nạp ta không ?

Kim Phi Hùng trầm tư một lát rồi cất tiếng:

- Cốc huynh đã quan tâm đến ta như vậy thật khiến ta cảm kích vô cùng, tiếc rằng tính cách ta bẩm sinh là như vậy, ta không mong người khác thông cảm hiểu ta.

Cốc Chi Dương cười lớn:

- Từ lúc này trở đi, chúng ta không nên xâm phạm vào chuyện riêng tư của nhau, nếu như có gì thái quá thật chẳng hay ho đâu.

Kim Phi Hùng nghe vậy biết y có ý ám chỉ mình, nhưng về việc gì thì chàng cũng không được minh bạch, nên thoáng ngẩn người, mặt lộ vẻ ngạc nhiên:

- Mong Cốc huynh hãy chỉ giáo rõ thêm.

Cốc Chi Dương lắc đầu:

- Thiên cơ bất khả lộ, Kim huynh nếu như có thành ý thì cứ gật đầu là được rồi.

Kim Phi Hùng lúng túng:

- Cái này... Cái này thì...

Cốc Chi Dương chợt đứng bật dậy, miệng quát lớn:

- Kẻ nào ở ngoài cửa đó ?

Phía bên ngoài chợt vọng vào một tràng cười, rồi một người lững thững tiến vào trong phòng.

Cốc Chi Dương ngẩng đầu nhìn lên thấy Cổ Trường Khanh liền sa sầm nét mặt, bực tức hừ lên một tiếng.

Kim Phi Hùng cũng bất ngờ hết sức, vội lên tiếng:

- Giờ này mà trang chủ vẫn chưa quay về nghỉ ngơi sao ?

Cổ Trường Khanh mỉm cười đáp:

- Vừa rồi ta mới được thuộc hạ truyền tin sự tình đã có sự thay đổi.

Đoạn lão kín đáo đưa mắt liếc nhìn Cốc Chi Dương:

- Chỉ vì chuyện có liên quan đến hiền đệ cho nên ta mới đến đây.

Kim Phi Hùng nghe vậy liền hỏi:

- Trang chủ muốn ám chỉ đến việc gì ?

Cổ Trường Khanh từ từ đáp:

- Hiền đệ hãy tạm thời nghỉ ngơi một chút, đợi một lát nữa mời hiền đệ đến Bách Minh một chuyến.

Cốc Chi Dương vội đứng dậy nói với chàng:

- Tại hạ tạm thời cáo lui, việc này có quyết định như vậy là được rồi.

Kim Phi Hùng hấp tấp lên tiếng:

- Mong Cốc huynh lưu lại đây một chút, ta sẽ dẫn tiến hai vị với nhau.

Cốc Chi Dương cười lên ha hả:

- Không cần đâu, ta đã ngưỡng mộ đại danh của Phượng Lăng trang chủ từ lâu rồi.

Cổ Trường Khanh cũng không chịu kém, liền cười lên một tràng dài:

- Cốc huynh đến Kim Lăng đã lâu mà ta đây cũng không có dịp đến thăm thật là đáng tiếc.

Cốc Chi Dương giọng có vẻ châm chọc:

- Hay lắm, sau này chúng ta còn gặp nhau nhiều, lúc này bản nhân cũng chẳng muốn làm phiền các người đâu.

Cốc Chi Dương bình sinh tính tình hết sức cuồng ngạo, tuy biết rõ đối phương là minh chủ của Bách Kiếm Minh, song chàng không coi lão ra gì, quay người nghênh ngang bước đi.

Cổ Trường Khanh chợt tắt ngay nụ cười, đôi mày của lão chợt cau lại, đoạn nói với Kim Phi Hùng:

- Kim huynh đệ về sau nên bớt thân cận với hần ta, gã này có lai lịch cực kỳ khả nghi, có lẽ gã chính là người của Thái Dương cốc đó.

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ chẳng cầu danh lợi, nên chẳng sợ người lợi dụng đâu.

Cổ Trường Khanh hạ giọng:

- Tuy nói như thế, nhưng cũng nên cẩn thận mới được.

Kim Phi Hùng gật đầu, rồi chuyển sang chuyện khác:

- Lúc này trang chủ nói có chuyện gì thay đổi ?

Cổ Trường Khanh cười đáp:

- Hồi này có Cốc Chi Dương ở đây, ta không tiện nói nên mới ước hẹn hiền đệ đến bản mình, còn hiền giờ có thể nói chuyện đàm luận thoải mái.

Lão ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Lúc hiền đệ ra khỏi thiền viện, phải chăng là có người chỉ dẫn ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Không sai, nghe thanh âm truyền lại tựa như kẻ đó là người xuất gia.

Cổ Trường Khanh gật đầu đáp:

- Ngu huynh cũng nghĩ giống hệt như hiền đệ, cho nên phía trong thiền viện ta nghĩ tất phải có một kẻ ẩn mình biết rõ các cơ quan bí mật trong đó.

Kim Phi Hùng cười đáp:

- Thiền viện đó là ngôi biệt viện trong Bích Vân thiên tự, tất nhiên bản tự sẽ phái người đến canh giữ, tại hạ nghĩ điều này chẳng có gì là quái dị cả.

Cổ Trường Khanh liên tục lắc đầu:

- Sự tình không đơn giản như hiền đệ nghĩ đâu, theo ta suy đoán, đó chẳng phải là người của Bích Vân thiền viện.

Kim Phi Hùng kinh ngạc:

- Mong trang chủ nói rõ hơn.

Cổ Trường Khanh liền lên tiếng:

- Cứ theo tin tức mà ngu huynh có được, Bích Vân thiền tự không biết gì về ngôi thiền viện phía sau này, thậm chí còn không hay rằng có người đến đó để săn tìm bảo vật nữa.

Kim Phi Hùng cười đáp:

- Chuyện này thì tại hạ không thể tin được.

Cổ Trường Khanh nghiêm giọng:

- Tin tức mà ngu huynh thu được hoàn toàn có thể tin cậy.

Kim Phi Hùng trầm tư một lát rồi nói:

- Nếu như trong thiền viện đó có ngoại nhân ẩn mình thì hẳn đã vận chuyển bảo vật đi từ lâu rồi, cứ sao lại để ở trong thiền viện hoang phế đó.

Cổ Trường Khanh nghĩ ngợi một lát, đoạn nói:

- Hoặc giả y có một mưu đồ nào khác, nên mượn các cơ quan bí mật trong thiền viện để tiêu diệt bớt một số nhân vật võ lâm.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Nếu như y động sát cơ thì làm sao lại chỉ dẫn đường cho chúng ta thoát ra.

Cổ Trường Khanh cười hà hà:

- Hiền đệ quả chẳng phải là người trá nuy hung tàn, lẽ nào lại không biết cái việc muốn bắt thì phải nhử để cho một số người thoát ra truyền bá tin này ra trong giang hồ.

Kim Phi Hùng im lặng không đáp, chàng vô ý mà dính vào chuyện này, chứ chàng không có hứng thú với việc tranh đoạt bảo vật, lại cũng không muốn phí tâm đi nghĩ ngợi những chuyện vô ích.

Cổ Trường Khanh thấy chàng lẳng lặng không nói liền tiếp lời:

- Nghe nói hiền đệ sắp đi ra Trường Xuân đảo ?

Kim Phi Hùng kinh ngạc:

- Tại sao trang chủ cũng biết được chuyện này ?

Cổ Trường Khanh mỉm cười đáp:

- Bạch Lãnh Thu là ca kỹ cực kỳ danh tiếng trên sông Tần Hoài, đột nhiên bị người ta bắt cóc, há có thể giấu được tai mắt của võ lâm giang hồ hay sao ?

Kim Phi Hùng nhẹ buông tiếng thở dài:

- Tại hạ ngẫu nhiên quen biết với nàng, không ngờ lại phải chuốc thêm phiền lụy vào thân.

Cổ Trường Khanh cười lớn:

- Tự cổ mỹ nhân mộ anh hùng, âu cũng là chuyện cực kỳ dễ hiểu.

Kim Phi Hùng khẽ cau mày:

- Trang chủ chớ nên đùa cợt như thế !

Cổ Trường Khanh thôi không cười nữa, nhỏ giọng nói:

- Chuyện này theo như ngu huynh xét thấy nó có nhiều chỗ không hợp tình hợp lý.

Đoạn lão thở dài nói tiếp:

- Trường Xuân đảo đường đường là một môn phái, lại đi bắt cóc một ca nữ trên sông Tần Hoài rồi để lại thiệp mời ước hẹn cùng hiền đệ, đó là điều khó hiểu nhất. Hiền đệ quen biết với Bạch Lãnh Thu chỉ mới có mấy ngày mà bọn họ đã mai phục từ trước, tại sao không hạ thủ sớm lại đợi cho đến lúc hai người quen nhau mới ra tay hành động. Đây rõ ràng là quyết định nhất thời mà thôi, nhưng nếu như là nhất thời thì có sao bọn họ phải kiên trì mai phục lâu như vậy ?

Kim Phi Hùng ban đầu cũng nghĩ tới điều đó, nay nghe Cổ Trường Khanh nói đến, chàng cảm thấy cực kỳ có lý, bất giác ngậy người ngạc nhiên một hồi rồi nói:

- Nếu như vậy thì thân thế của Bạch Lãnh Thu có chỗ rất là khả nghi.

Cổ Trường Khanh gật đầu liên tục:

- Ngu huynh cũng nghĩ như vậy, ta chắc rằng Bạch Lãnh Thu cũng là người của Trường Xuân đảo, có lẽ bọn họ đến để tra xét một việc gì đó, cho nên mới giả trang làm ca nữ, sau khi phát hiện ra võ công của hiền đệ quá cao cường, hoặc giả chiêu số giống như một môn phái nào đó nên mới tìm cách để cho hiền đệ rời khỏi Kim Lăng, nhằm bót đi trở ngại cho họ mà thôi.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Tại hạ càng nghĩ càng cảm thấy hồ đồ vô cùng.

Trong lòng Kim Phi Hùng đang lo nghĩ việc báo thù cho song thân, cho nên lời của Cổ Trường Khanh tuy cực kỳ có lý, song chàng cũng chẳng suy tư về những lời lão nói.

Cổ Trường Khanh lại mỉm cười một cách bí mật:

- Theo như ngu huynh được biết thì tiểu muội Kim cô nương thường đi tới hoa thuyền Kỷ La Xuân, dù sao đó là nơi không được thanh nhã cho lắm, hiền đệ hãy hỏi nàng cho kỹ về cái chuyện này.

Kim Phi Hùng nhẹ nhàng tiếng thở dài:

- Xá muội đã theo sư phụ nàng rời khỏi Kim Lăng rồi.

o O o